

AM FOST ELEV LA „MOISE NICOARĂ”

– mărturisiri ale absolvenților –

Cei care au trecut pragul acestei școli se pătrund, vrând-nevrând, de *spiritul* „Moise Nicoară”. O amprentă adâncă, de neșters, care configurează personalități și vieți. De aceea, foștii noștri elevi se reîntorc la acest spațiu-mată, adesea – cu drag, cu recunoștință, dacă nu în fapt, măcar cu gândul...

Absolvent promoția 1957, mă întorc în timp invocând pleiada profesorilor care au ctitorit Liceul „Moise Nicoară” din Arad. În decursul celor trei ani de învățământ parcurși, programa analitică (curriculum) se plia pe manuale traduse din limba rusă. Minunații noștri dascăli, formați în perioada interbelică, aveau meritul că eludau limitele cărților școlare obligatorii, adăugându-le informațiile adevărate și nu cele sovietizate din cărțile amintite. În loc de James Watt, în cartea de fizică era Polzunov ca unic descoperitor al mașinii cu aburi; explicațiile legilor efectului fotoelectric aparțineau lui Lebedev, nu lui Einstein; radioul era inventat doar de Popov. Marconi nu era pomenit; apoi grădinarul Miciurin și „marii” biologi și agronomi care au „revoluționat” științele naturii - Lîsenko și „geneticiana” Lepeșinskaia, considerați mari savanți - erau de fapt, impostori, falsificatori ai științelor. Numele poezilor Arghezi, Goga, Blaga (care a debutat la Arad !) erau interziși. Numele Brătienilor, al Regilor Carol I, Ferdinand-Întregitorul și ceilalți, apoi Take Ionescu, Titulescu, Vaida-Voevod, Cicio-Pop, Vasile Goldiș, Ioan Suciuc și alții lipseau din cartea de istorie semnată de „academicianul”- plagiator Mihail Roller, „zbirul comunist și falsificator” al istoriografiei naționale. Profesorii noștri, printre care Mihai Păun, Nicolae Boșcaiu, Vasile Popescu-Bălănești, Gh. Roșculeț, Tudor Bellu ș.a., strecurau adevăratele valori științifice, literare, istorice etc., fie la clasă, fie în discuții purtate discret la cene, cercuri științifice, fie în alte împrejurări. Vestit în țară, Liceul „Moise Nicoară” desfășura un învățământ performant, având profesori străluciți. Este suficient să amintim pe Perpesicius sau Alex. Stamatiad. Apoi profesori care au format matematicieni și fizicieni ajunși membri ai Academiei Române, ingineri de renume, inventatori, poeți, romancieri, medici, biologi, istorici, sportivi, inclusiv miniștri, actori, numeroși universitari, diplomați sau cercetători științifici de renume, manageri industriali în unități de vârf etc. Dascălii acestui Colegiu Național s-au dedicat formării unor personalități care au adus onoare țării, inclusiv ecouri peste hotare, prin crearea de motivații învățăceilor lor, prin exemplul personal, sau prin depistarea talentelor. Harul psiho-pedagogic al dascălilor a consacrat personalități despre care s-a vorbit și se vorbește, cu multă considerație, ca despre «iluștri absolvenți ai Liceului „Moise Nicoară”». Lăcașul de învățământ purtând numele marelui patriot își păstrează aura și în zilele noastre, grație minunatei și impunătoarei tradiții, nedesmințită vreodată, de liceu/colegiu cu vrednică și competentă conducere, și onorat de un corp profesoral dăruit. Alchimia profesori-elevi s-a realizat în ”retorta” liceului, în Athanorul transmutațiilor ființelor inițial fragile și nedeslușite ale școlărilor, în personalități motivate, biruitoare, educate și orientate definitiv spre constructivism, spre cunoaștere, spre progres. Fiți mândri dragi elevi ai Colegiului Național „Moise Nicoară”, de valoarea acestuia. Vă doresc succes în pregătire și izbânzi în devenirea voastră. Iar Școlii, conducerii sale și Corpului Profesoral, un sincer: *Vivat, crescat, floreat !*

Ambasador, prof. univ. dr. Radu Homescu

prof. univ. dr. Ramona Lile, Rector, Universitatea „Aurel Vlaicu” din Arad: *O istorie care ne obligă*

Sunt parte din istoria acestui colegiu. O istorie scrisă de generații de absolvenți care și-au pus amprenta asupra societății românești. O istorie încărcată de nume remarcabile care s-au afirmat în plan social, cultural, științific: Ioan Suci, Emil Monția, Mircea Stănescu, Csiky Gergely, Tiberiu Popoviciu, Caius Iacob și mulți alții. Istoria acestui colegiu e istoria lor, istoria noastră, a fiecărui absolvent. E povestea unor vieți schimbate de anii petrecuți aici, la „Moise Nicoară” sau „Ioan Slavici”, cum a fost numită această școală pentru mulți absolvenți.

Aceasta-i frumusețea acestei școli. Nu e doar o școală ca oricare alta în care înveți, acumulezi informații, e locul în care întâlnești oameni ce îți pot schimba destinul. Fiecare dascăl îți predă o lecție de viață, fiecare te motivează să vrei mai mult și îți dă curajul să crezi în tine. Dincolo de disciplinele învățate sunt lecțiile despre curaj, determinare, implicare. Nu poți să fii absolvent de „Moise Nicoară” și să stai deoparte. Pentru că aici întotdeauna a fost mai mult decât învățătură, mai mult decât educație, „Moise Nicoară” a fost și va rămâne un *modus vivendi* care te va marca pentru tot restul vieții.

Mă bucur să fac parte din această istorie, că fac parte din mulțimea de absolvenți ai acestui colegiu. A fost și va rămâne pentru totdeauna un motiv de mândrie pentru mine și voi purta recunoștința celor care ne-au deschis mințile, ne-au clădit sufletele și ne-au dat drumul în lume mai pregătiți ca oricând. „Moise Nicoară”, acum la 100 de ani de școală românească, e la fel de viu și sădește aceleași valori în tinerii de astăzi. A fost și va rămâne un simbol al educației, al performanței, al valorilor și al succesului.

Tristan Mihuța, promoția 1969: *Dar era meritul aceluia liceu că ne-a crescut, ne-a educat și ne-a învățat să gândim. Și să fim și oameni, zic eu.*

Și eu am fost ...

Și eu am fost la „Moise Nicoară” (în vremea aceea „Ioan Slavici”). Și nici nu se putea altfel. Aproape toți liceenii din cartierul Micălaca mergeau la acest liceu: când auzeam că unul era la „Slavici”, brusc, îl consideram demn de toată stima. Nu la fel se întâmpla când câte unul urma la alt liceu. Era o prejudecată, desigur, și o evaluare în consecință.

M-am dus să mă înscriu la admitere singur, „fără mamă, fără tată”, ei fiind la serviciu. La fel și la afișarea rezultatelor. Învătasem să mă descurc, nu așteptam să fiu cocoloșit, cum se întâmplă azi, aproape ca regulă. Luasem meditații din aprilie, deci două luni, la sugestia dirigintei mele Maria Cerghizan – „copilul e bine pregătit, dar n-ar strica vreo două luni de meditație”. Mama s-a conformat și așa am ajuns pe mâna unei doamne profesoare de română, Popescu, de la „Medie 2”, și a soților Bertlef, la matematică. Am intrat la liceu fără probleme.

Țin minte și acum ieșirea de la examenul la mate. Era acolo doamna Bertlef și m-a întrebat cât mi-a ieșit la algebră. I-am spus că minus unu pe trei. M-a îmbrățișat și, iată, nu am uitat nici până azi acea îmbrățișare.

Într-un fel, îi cunoscusem pe profesorii de la „Slavici” cu un an-doi înainte de a intra la liceu. Îi știam din întâmplările haioase povestite de cei mai mari, în colț de stradă, la Floricuța Mihuța (o rudă mai îndepărtată), unde ne întâlneam seara, fete și băieți. Dar acum eram față în față cu ZEII, la a căror judecată aveam să fiu chemat zilnic, de cum intram pe poarta aceluia minunat PALAT al CULTURII (pentru mine, venit de la școala generală nr. 14, din Micălaca Veche, clădirea liceului mi se părea un templu și chiar așa și era, așa este și azi, așa va fi mereu). Zeii?

Nici nu știu cu cine să încep. Cu domnul Boșcaiu, profesor de limba română, un domn grizonat, elegant, în mâna stângă cu nelipsitele sale fișe (aveam să știu ce erau acelea „fișe” când aveam să ajung student)? Sau să încep cu profesorii Ioan Motoarcă, de chimie (în patru ani n-a venit la ore decât cu catalogul, iar noi nu am deschis deloc manualul – învățam doar de pe notițe), cu Teofil Mateș, de fizică (dumnealui nu venea la orele din amfiteatru nici măcar cu acel catalog, ci doar cu o „foiță” de hârtie pe care scrisese în cancelarie pe cine va asculta în ziua aceea), cu Tudor Bellu, de franceză (absolvent de Sorbona) sau cu profesorii de matematică Sima Onceanu, Roșculeț ori Hoară?

Toți erau unici în felul lor, toți erau zei. Cum să-l uit pe „Taica Kelly”, alias Kelemen Dezideriu, cu ale sale lozinci „Bomba, zilei, bomba zilei! Extemporal! Bagă batista în buzunar băiete, că am mai văzut eu figuri d-astea”?! Desigur, nu toți profesorii erau zei. Am exagerat. Erau printre ei și oameni, cu slăbiciunile lor, cu păcatele lor. Nu ar fi frumos să dezvolt. Nu am fost ceea ce se cheamă un „elev strălucit”. Premiile luate, an de an, în școala generală rămăseseră pe diplomele prăfuite. Nu am fost însă nici corigent, niciodată. Nu mă stricam cu învățătura. Jucam fotbal, plecam la ora șapte dimineața de acasă, cursuri până la două, apoi mergeam la UTA la cantină, unde beneficiam de masă gratuită, de acolo la stadion, antrenamente, ajungeam acasă pe la șapte-opt seara; a doua zi, franceză, engleză, latină (scoate Tristane cuvintele în vocabular, învață-le, vezi că mai ai și chimie sau biologie) ... Adormeam adesea cu capul pe carte și mă trezea mama să mă bag în pat. Și mai aveam un hobby, lectura!

De mic, tata îmi cumpărase patru-cinci cărți la fiecare leafă și microbul lecturii mi s-a inoculat incurabil. Uneori neglijam lecțiile pentru o carte bună. Cum spuneam, am fost un elev „oarecare”. Dar aveam să intru la facultate, la Filosofie (Universitatea București) al șaptelea dintre cei 20 de admiși și dintre cei 386 de înscriși la concurs. Și să mai știți ceva: din acea clasă de umanistică XII C a Liceului „Ioan Slavici”, nu mai puțin de TREI ne-am regăsit colegi din nou, la FILOSOFIE – lângă mine sau eu lângă ei, Grigore Georgiu și Valeriu Ivașcu.

Ca să vedeți la ce liceu învățasem – că se numea „Ioan Slavici”, că se numea „Moise Nicoară”. Cu tot regretul, „Taica Kelly” n-a avut niciun merit. Nu am intrat la facultate după cursurile lui de marxism depășit, ci în urma lecturilor noastre filosofice. Dar era meritul celui liceu că ne-a crescut, ne-a educat și ne-a învățat să gândim. Și să fim și oameni, zic eu. După absolvirea facultății, aveam să lucrez la Muzeul Județean Arad, ca muzeograf la secția de artă. Nu mi-a plăcut regimul cazon. Caiet, unde mergi, cu ce scop, ora la care te-ai întors. Brrr! Eu sunt Geamăn, spirit liber, greu de prins în chingi. Când mi s-a propus să trec în presă, l-am prins pe Dumnezeu de un picior și nu l-am mai lăsat. Nu l-am mai lăsat vreme de 35 de ani, timp în care am fost și redactor, și șef de secție și director ori redactor-șef (la „Adevărul”, „Observator arădean”, Radio TV Arad). De pe urma timpului petrecut în redacții, am publicat la Editura Azbest „Adevărul, gol-goluț”, o cronică în „carne și oase”, pe locuri și în „foc și sabie” a peste trei decenii de presă arădeană.

Da, și eu am fost la „Moise Nicoară”!

prof. univ. dr. Sorin Nădăban, promoția 1986, Universitatea „Aurel Vlaicu” din Arad: Au fost anii în care m-am descoperit și m-am clădit pe mine.

Dați-mi voie să nu vorbesc despre Colegiul Național „Moise Nicoară” de astăzi – o școală cu o reputație binemeritată pentru excelență și performanță – ci despre cât de mult a însemnat pentru mine formarea în acest liceu.

Am petrecut opt ani aici. Au fost anii în care m-am descoperit și m-am clădit pe mine, profesorul de matematică de astăzi. Pare artificial să identifici momentul în care ți-ai descoperit vocația, fiindcă lucrurile se sedimentează în timp, la capătul unui lung proces. Și totuși, pot spune, fără a exagera, că am descoperit-o chiar în clasa a V-a. De atunci matematica a devenit compania mea, mai mult, poate, decât jocurile din pauză de la gimnaziu. La liceu, teoremele, derivatele și integralele au reprezentat mediul în care „am înotat” în primul rând de plăcere și abia apoi competitiv.

Dar n-a fost numai matematica... Îmi amintesc că, indiferent dacă citeam literatură română, învățam funcțiile organelor, ne întreceam în rezolvarea de probleme sau ne distram la cules de roșii la începutul anului școlar, simțeam cu toții o energie vibrantă în aer. Profesori inspirați și dedicați participau împreună cu elevi entuziași la construcția unei comunități spirituale.

Dacă stau să mă gandesc la ce era bun în școala de atunci și nu ar trebui să se piardă este în primul rând ideea de competiție: să îți dorești să fii foarte bun între cei buni, în domeniul în care ești înzestrat, pentru că ți se stimulează această dorință. În al doilea rând, aici am descoperit că un profesor mare este mai mult decât o sumă de cunoștințe impecabil predate, este cel care e capabil să-ți insuflă dragostea pentru o materie. În al treilea rând, am învățat în această școală o disciplină a muncii care m-a ajutat să fiu mai apoi disciplinat în toate aspectele vieții.

Pentru toate aceste lucruri și pentru multe altele care nu au mai fost amintite, nu pot decât să mulțumesc Colegiului Național „Moise Nicoară” cu tot ceea înseamnă el: profesorii de ieri și de azi, elevi și absolvenți, adică profesionalism, emulație, viziune!

Barbu A. Demian, promoția 1957, Richmond, VA

În primavara anului 1957, am avut onoarea să mă adresez comunității Liceului „Moise Nicoară” cu ocazia festivității de absolvire, întrucât eram șef de promoție.

Atunci, ca și acum, primul gând de respect și mulțumire se cuvine profesorilor. Este de netăgăduit: ceea ce suntem azi, datorăm acelor Doamne și Domni care ne-au introdus în lumea științelor, tehnicii și artelor.

Îmi imaginez un Pantheon dedicat profesorilor care au avut o influență hotărâtoare în formarea mea morală și intelectuală. Pe circumferința cupolei hemisferice stau portretele dascălilor îndrăgiți: Vasile Popescu-Bălănești și Ioan Motoarcă la fizică și chimie, datorită cărora m-am îndreptat spre studiul chimiei și am activat 47 de ani în cercetare și dezvoltare; Gligor Groza și Gheorghe Roșculeț, cărora le datorez inițierea în matematică, fundamentul oricărei cariere tehnice; Andrei Radu, profesorul de limba franceză, care mi-a deschis o fereastră spre o cultură de valoare și prestigiu; Mihai Popa – psihologie, responsabil pentru „planul meu B”, nerealizat: medicină, mai precis psihiatrie; Cornel Leucuția – geografie, probabil în parte responsabil pentru numeroasele călătorii făcute în decursul anilor.

Cu siguranță, corpul profesoral actual al colegiului este la înălțimea dascălilor ce populează Panteonul meu personal. Sunt sigur, de asemenea, că generațiile actuale de absolvenți sunt pe calea cea bună și vor deveni cetățeni de valoare și prestigiu.

Acum, la ceas aniversar, urez Colegiului Național „Moise Nicoară” din Arad multă sănătate fizică, morală și intelectuală!

Ioana Cornelia Ichim, promoția 2001, medic dentist Benidorm, Spania: Locul care a strâns cele mai frumoase amintiri și unde s-au format cele mai dragi prietenii!

Colegiul Național „Moise Nicoară” a oferit fără doar și poate succesul vieții mele profesionale și al celor pe care am avut plăcerea să îi cunosc în perioada în care am frecventat acest liceu. *Chapeau pour*: d-na. prof. Lucia Ungur, dl. prof. Mircea Potocean, d-na. prof. Octavia Potocean, d-na. prof. Simona Stiger, dl. prof. Petre Clepe (pe care am avut onoarea să îl întâlnesc în perioada gimnaziului), d-na. prof. Otilia Păcurar și, nu în ultimul rând, dna prof. Mirela Mureșan. Vă mulțumesc!

Roxana Ilisei, promoția 2011, doctorand geografie: *Pentru mine nu a fost doar o perioadă de studiu, ci a fost cea mai importantă etapă a vieții mele, deoarece a pus bazele a ceea ce sunt în prezent ca persoană*

Când mă gândesc la perioada liceului, mă cuprind o serie de sentimente pe care nu aș ști să le definesc cu exactitate. Nostalgie, în mod evident, deoarece e o experiență și o etapă din trecut, pe care mi-aș dori oricând să o retrăiesc. Dar nu e o nostalgie față de trecut sau față de adolescență, ci strict față de experiența „Moise Nicoară”.

În acest liceu am învățat ce înseamnă corectitudinea, dedicarea, pasiunea, perseverența, ambiția, colaborarea... Dar am învățat și ce înseamnă efortul și străduința de a înțelege, de a reuși, de a te menține printre cei mai buni. În Colegiul Național „Moise Nicoară” am venit în contact cu ceea ce înseamnă învățământ de calitate. Practic, acest liceu reprezintă modelul meu în educație, acel exemplu de „așa da!”, fie că vorbim de profesori, de elevi sau de dotări. Modul în care toate aceste elemente conlucrează se poate observa în rezultatele educaționale excepționale și în oamenii care au ieșit de pe băncile acestui liceu, cu realizări remarcabile.

La început am privit acest liceu ca pe o provocare, opinie pe care o păstrez și în prezent. A fost o provocare pe care am reușit să o duc la bun sfârșit și care mi-a influențat viața. Pasionată de geografie încă din acea perioadă, olimpică la această disciplină, am decis ulterior să merg mai departe în aceeași direcție, astfel că în prezent sunt doctorandă în acest domeniu.

Deși geografia a fost și este „punctul meu forte” și le mulțumesc profesorilor de geografie pentru implicare și ajutor, fiecare profesor din acest liceu a avut un rol decisiv în formarea mea, în adoptarea unui mod structurat și critic de a gândi și de a lucra. De aceea, le mulțumesc tuturor! Mulțumesc, „Moise Nicoară”! La mulți ani!

Iasmina Popa, promoția 2017, studentă la Geoscience – vulcanologie, Manchester, în prezent la Kyoto: *Nimic nu mi se mai pare greu după „Moise Nicoară”!*

Am fost întrebată ce a însemnat „Moise Nicoară” pentru mine!?!... Sincer, nu îmi ajunge doar o jumătate de pagină pentru a rezuma cei patru ani de experiență din liceu.

Stau în Biblioteca Universității din Kyoto, Japonia – un vis devenit realitate și datorită acestei școli. Am ajuns aici într-un schimb de experiență în urma rezultatelor mele de la Universitatea din Manchester (studentă acum în anul III la Geologie și Geografie), unde nu aș fi ajuns fără „Moise Nicoară”. Acest liceu a însemnat pentru mine piatra de temelie, de unde am rămas cu o bază solidă... în toate!! Cine merge la „Moise Nicoară” trebuie să știe că aici fiecare materie și fiecare profesor contează. Engleza m-a ajutat cel mai mult, și cu această ocazie îi mulțumesc doamnei prof. dr. Vanda Stan pentru acest lucru, *because she pushed me outside my comfort zone!* Modul în care scriu în engleză a fost lăudat de profesori universitari, nativi englezi, și asta spune totul despre cât de tare se pune accentul pe învățatură în acest liceu.

Dacă pasiunea pentru geologie mi-am descoperit-o la facultate (trist că la noi în țară nu se mai studiază această materie la nivel pre-universitar), pasiunea pentru geografie mi-a fost alimentată de domnii profesori Radu și Alina Bereteu, foarte dragi mie, sub îndrumarea cărora am obținut locul II la Olimpiada Națională de Geografie în clasa a XII-a, 2017, cu cea mai mare notă la proba teoretică. Dar sunt foarte mulți alți profesori care mi-au rămas în suflet, și îi vizitez de câte ori pot și sunt prin Arad.

Pe lângă mediul academic, bineînțeles, „Moise Nicoară” a fost un mediu stresant și competitiv care m-a pregătit pentru viață... Și, deși la vremea respectivă nu îmi plăcea acest lucru, acum sunt recunoscătoare.

Tulia Savulov, promoția 2012, firmă de consultanță: *Consider că valoarea unei școli trebuie măsurată în funcție impactul ei asupra dezvoltării noastre ca oameni.*

Cum se stabilește valoarea unei școli? În funcție de numărul de premianți la olimpiade? În funcție cunoștințele dobândite? La aproape trei ani de la terminarea facultății, sunt convinsă că acest bagaj de cunoștințe, deși foarte important, nu a fost niciodată elementul principal al educației mele. În cei 8 ani petrecuți la „Moise Nicoară”, am învățat să fiu disciplinată, să am încredere în mine și să aspir mereu spre ceva mai mult. Datorită colegilor și profesorilor mei, am învățat să învăț, iar astăzi continui să învăț din fiecare experiență.

Recent am deschis o firmă de consultanță în afaceri, specializată pe domeniul de transformare digitală a întreprinderilor mici și mijlocii. În calitate de consultant, rolul meu este să adaug o valoare suplimentară proiectelor la care particip. În mare parte, munca mea este să ascult, să învăț și să aplic soluții noi la probleme vechi. După o scurtă traiectorie profesională, mi-am dat seama că avantajul meu constă în abilitatea de a mă adapta unei realități care se schimbă constant, abilitatea de a învăța mereu din micile și marile eșecuri, precum și dorința de a deveni cea mai bună versiune a mea. De-a lungul anilor, mi-am dat seama că sunt ceea ce sunt, în mare parte, datorită educației primite. Universitățile ne transformă în profesioniști excelenți, dar liceul ne transformă în oameni excelenți.

Din acest punct de vedere, pentru mine, „Moise Nicoară” a fost școala cea mai potrivită și rămân recunoscătoare colegilor și profesorilor care m-au modelat în așa fel încât astăzi să fiu mândră că am absolvit această școală.

Șerban Necșa, promoția 2012, avocat: *Anii petrecuți la „Moise Nicoară” au fost o perioadă deosebită, în care am descoperit multe lucruri despre mine însumi.*

Am urmat profilul științele naturii – bilingv engleză, ceea ce a însemnat un echilibru bun între științele reale și cele umane. Am avut norocul de a avea profesori foarte buni, de la care am rămas atât cu noțiunile academice, cât și cu principii de viață și formarea unui mod logic de gândire. De asemenea, am avut parte de colegi deosebiți – ținem legătura frecvent și e foarte interesant să vedem cum evoluează destinele noastre la aproape un deceniu de la absolvire.

Acest colegiu mi-a oferit formarea, încrederea și mediul care mi-au permis să aplic și să fiu admis la Universitatea din Cambridge, Facultatea de Drept, pe care am absolvit-o cu succes în 2016. Acum lucrez la Deloitte UK în divizia de Audit Intern, în mare parte pentru clienți din domeniul universitar.

Tot acest parcurs n-ar fi fost posibil fără primii pași făcuți la „Moise Nicoară” acum 11 ani – pentru asta, un sincer *Mulțumesc din suflet!* tuturor oamenilor din acest colegiu care au contribuit la dezvoltarea mea.

Sergiu Jiduc, promoția 2010, colaborator la National Geographic: *Această instituție prestigioasă a fost un catalizator puternic pentru dezvoltarea mea personală, formându-mă atât atitudinal și emoțional, dar mai ales intelectual.*

Am primit cu mare plăcere invitația de a scrie câteva rânduri despre ce au însemnat pentru mine anii de gimnaziu și liceu petrecuți la Colegiul Național „Moise Nicoară”. Este locul în care am clădit primele prietenii, mi-am descoperit pasiunile și am conștientizat câteva dintre valorile importante în viață.

În liceu am început să practic alpinismul; interesul pentru natură și explorare a crescut exponențial, iar geografia a devenit subiectul meu preferat. Deși eram puțin sturlubatic ca elev, profesorul Radu Bereteu a reușit să-mi cultive curiozitatea nativă pentru tot ce ne înconjoară și m-a ajutat să-mi dezvolt o afinitate pentru științele pământului. În consecință, am reușit să particip și să obțin premii la numeroase olimpiade de geografie. În liceu am participat de asemenea la câteva expediții alpine, precum cea de pe vârful Khan Tengri din Kazahstan (7.010m), unde am învățat ce înseamnă munca eficientă în echipă, perseverența și toleranța față de pericol și epuizare fizică și mentală.

Acesta a fost doar începutul; au urmat multe alte proiecte, fiecare mai complex decât precedentul însă toate având un numitor comun, care s-a format la Moise Nicoară: geografia.

Acum lucrez cu Național Geographic și alte organizații internaționale în Munții Karakoram din Pakistan, pentru a înțelege dinamica sistemului climă-ghețări-apă și pentru a crește reziliența comunitățile montane în fața schimbărilor climatice. Fără îndoială, cunoștințele, oamenii, dar mai ales ideile la care am fost expus ca elev la „Moise Nicoară” mi-au influențat deciziile din timpul facultății. De exemplu, interesul pentru geografie m-a îndrumat să studiez Environmental Geoscience la Universitatea din Edinburgh urmat de Environmental Technology la Imperial College din Londra, iar numeroșii tutori de engleză de la „Moise Nicoară” mi-au asigurat un nivel de comunicare bilingv înalt, fără de care, cei 5 ani de facultate și master nu ar fi fost posibili.

Așadar, „Moise Nicoară” a lăsat o amprentă profundă asupra mea, iar o bună parte din ce reprezintă eu astăzi datorită dascălilor și colegilor pe care am avut onoarea să îi cunosc și să petrec timp alături de ei. Am primit multe sfaturi utile de la aceștia, iar pentru a păstra tradiția, doresc să transmit un mesaj tinerei generații, care poate acum își începe drumul la „Moise Nicoară”:

Să nu uitați că nu mai suntem doar studenți ai naturii, ci arhitecți ai naturii și ai vieții. Oricine poate să joace un rol important în modelarea lumii noastre pentru a o transforma într-un loc mai bun. Norocul joacă un rol, bineînțeles, dar în cele din urmă va exista întotdeauna un loc pentru indivizi talentați și muncitori. Cred că atunci când suntem pasionați de ceva, avem mai multă energie, lucrăm mai eficient, devenim mai creativi, căutăm mai sârguincios soluții când apar probleme dificile și inspirăm pe alții care lucrează alături de noi. Așadar, motivația, talentul și munca voastră vă vor determina succesul. Închei cu un citat de-al lui Charles Darwin: „Un om care îndrăznește să piardă o oră de timp nu a descoperit valoarea vieții.”

Michaela Gavra Erdöes, promoția 1983: *Eu cred că liceul ăsta ne-a format și ne-a dat posibilitatea să avem o viață mai bună.*

Eu am venit la „Slavici” din clasa a IX-a și am fost repartizată în altă clasă, la care nu era domnul Hoară ca profesor de matematică. După o săptămână i-am amenințat pe ai mei că nu mai merg la școală dacă nu mă transferă în clasa respectivă. Săracu’ tata a trebuit să facă asta. Cu așa o fiică nu prea avea de ales! Am savurat orele cu d-l profesor Hoară. A fost pentru mine cel mai bun profesor pe care l-am avut vreodată. După aceea am studiat informatica și acum sunt într-un centru de calcul al unei universități din Germania.

Marcela Cameniță Martin, promoția 1983, medic în Elveția: *Tatăl meu a urmat același liceu*

Ce să scriu în albumul celor 100 de ani? Că mi-a plăcut clădirea, adevărat muzeu, i-am apreciat pe majoritatea profesorilor și mi-a plăcut să petrec câțiva ani cu voi toți, colegii mei! Că, deși nu era ușor la toate materiile, am „rezistat” pînă la bacalaureat. Că era o plăcere cu Rodi și Olguța în bancă. Că Flavius ne-a creat bună dispoziție ca un actor (Tulius nu-și arăta talentele). Ștrandul parcă făcea parte tot din liceu și la fel Malul Mureșului...

prof. dr. Laura Mureșan Dragomir, promoția 1983, Colegiul Național *Preparandia-Dimitrie Țichindeal*: *Domnul profesor Hoară mi-a urât să mă întorc de la studii colegă, profesoară...*

Anii de liceu ... nu au fost prea ușori pentru un filolog pierdut printre matematicieni, informaticieni, fizicieni și mediciniști! La teză la matematică, intram în categoria „medicinistilor”, primeam subiecte mai accesibile. La chimie, treceam în „tabăra matematicienilor”. Iar la desen tehnic îmi era apreciat scrisul frumos, dar nu mi se prevedea un viitor prea bun „cu notele astea la matematică!”. În rest, nu eram în nicio „tabără”, dar am legat prietenii pe viață.

Datorez profilului real gândirea algoritmică și plăcerea ordonării logice. M-am simțit mereu inadecvată în anii de liceu. Aceasta până în chiar ziua absolvirii când, luându-ne rămas bun de la profesorii noștri, domnul profesor Hoară mi-a urât să mă întorc de la studii colegă, profesoară. A fost momentul în care mi-am dat seama că am fost înțeleasă. Și m-am întors ...în Comisia de Bacalaureat, profesoară fiind la Colegiul Național *Preparandia-Dimitrie Țichindeal* din Arad.

prof. dr. Ionela (Vișan) Filipaș, promoția 2002, Liceul Teoretic *Josef Gregor Tajovsky, Nădlac*: *Așa începe. Ca într-un vis. (M. Eliade, La Țigănci)*

În clasa a VIII- a citisem despre un erou și o creangă de aur, pe care o căuta. În mod curios, am conștientizat atunci că scopul meu a devenit căutarea...Nu am ezitat să aleg „Moise Nicoară”. Aflasem că aici sunt profesori deosebiți și că *învățătura e la loc de cinste*. Alegerea profilului filologie s-a dovedit a fi o decizie înțeleaptă, deoarece pe parcursul celor patru ani de liceu s-a conturat matricea devenirii mele existențiale.

Faptul că am fost elevă la „Moise Nicoară” m-a făcut să vin permanent în contact cu o gamă variată de experiențe. M-au fascinat deopotrivă Shakespeare și Emily Brönte, Eminescu și Creangă m-au provocat nu doar să privesc, ci să și *văd* lumea, pe când Baudelaire și Arghezi mi-au arătat că se pot ivi și flori din rău. Caius Iulius Caesar, Terentius, Apuleius sau Vergilius, ale căror opere în limba latină îți dădeau sentimentul înălțător al valorii umane, în încercarea de a le descifra, au reprezentat liantul ființei mele cu un Univers îndepărtat. Lectura *Eneidei* lui Vergilius m-a metamorfozat în neofitul-căutător al crengii de aur și, în cele din urmă, am identificat corect drumul.

Privind retrospectiv, din perspectiva celei care am devenit, gândul se îndreaptă, cu grațitudinea cuvenită, spre profesorii mei, oameni remarcabili, fiindu-le recunoscătoare în mod deosebit pentru suportul domniilor lor.

Lect. univ. dr. Alexandru Drăgan , promoția 2007, Universitatea de Vest, Timișoara: *Abia după terminarea liceului am conștientizat prin comparație ce înseamnă „Slavici”: o treaptă mai sus, obișnuința efortului, performanța.*

„Moise Nicoară” a însemnat contactul permanent cu cei mai buni. Atât de mulți profesori pasionați, atâția copii inteligenți! Până la urmă, acesta a fost cadrul realității mele timp de patru ani: un cadru în care lumea e pasionată, învață, tinde la mai mult, e bună.

Experiența din acest liceu, mai ales Cercul de Geografie, mi-a deschis toate porțile lumii: a fost natural să continui la Facultatea de Geografie de la Timișoara, nu mi-a fost teamă la niciun examen la Sorbona, am predat cu bucurie la Sevilla și la Angers și am condus cu pasiune Asociația Europeană a Geografilor.

După experiența din străinătate, cred că tot spiritul combativ din „Moise Nicoară” m-a făcut să mai accept o provocare. M-am întors la Universitatea de Vest din Timișoara, unde predau și cercetez geografia socială.

Porțile lumii ne sunt în continuare deschise. La mulți ani, „Moise Nicoară”!

Ioana Crișan, promoția 2019, studentă: *Recomand cu sinceritate Colegiul Național „Moise Nicoară” celor care doresc să încerce „altceva”.*

Timpul este diferit pentru fiecare dintre noi, marcându-ne în moduri inimaginabil. Cei opt ani petrecuți în acest colegiu m-au format încet-încet pentru a putea da piept cu „viața adevărată”. În acești ani am ajuns să îmi cunosc limitele, să le depășesc, să dau tot ce am mai bun din mine, să fiu curioasă, să descopăr, să cooperez, să empatizez, să îi ajut pe alții, să îmi organizez timpul, să lucrez cu pasiune și să perseverez în cadrul unor materii care mi-au plăcut în mod deosebit.

În prezent sunt studentă în anul întâi la Facultatea de Medicină și Farmacie „Victor Babeș” din Timișoara. Recomand cu sinceritate Colegiul Național „Moise Nicoară” celor care doresc să încerce „altceva”, să facă performanță, să întâlnească îndrumători deschiși la minte și dornici să ofere ajutor, și să întâmpine perioade în care simt că nu mai fac față, în care stresul este la ordinea zilei și temele și testele sunt copleșitoare, doar pentru a-și da seama că ei pot mai mult decât cred și că niște obstacole sunt chiar cheia dezvoltării lor. Căci din dificultăți și eșecuri pot spune că am învățat mai multe decât din reușite.

Raul Florin Mateș – promoția 2006, Assistant Accountant/Credit Controller @D&G BM London: *Liceul „Moise Nicoară” nu a fost cimitir al tinereții mele... Dimpotrivă!*

Una dintre imaginile mele preferate din Arad e când mă întorc acasă și cobor podul Decebal, iar în față apare clădirea Colegiului „Moise Nicoară”. Cred că putem numi această clădire unul dintre simbolurile Aradului, dar motivele pentru care mă bucur că am fost elev al liceului nu țin doar de arhitectură...

Deși nu am avut vreodată complexe elitiste, mă bucur că am avut șansa de a fi elev la „Moise Nicoară” și de a cunoaște profesori deschiși, cu unii dintre ei rămânând prieten și după absolvire. Există un *spirit* al liceului „Moise Nicoară” ce rămâne în ființa unui absolvent al acestuia, și acest spirit nu are neaparat de-a face cu premii la olimpiade sau poziții înalte în clasamentul liceelor din țară.

În final, îndrăznesc să-l contrazic pe Bacovia – liceul „Moise Nicoară” nu a fost cimitir al tinereții mele... Dimpotrivă!

Monica Roșu, promoția 1993: *Amintirile tinereții tale: ca un talisman norocos purtat de-atunci încolo în suflet.*

Stau în mașină. Am oprit motorul și aud ca prin ceață ușa din dreapta închizându-se cu un zgomot scurt. E 8 fără zece și privesc, ca în fiecare zi aproape, spre ferestrele clădirii. Ale *acelei* clădiri. Clădirea prin geamurile căreia răzbat spre mine privirile lor: ale foștilor elevi, oameni cempart cu mine nostalgiile tinereții lor, ale foștilor dascăli – ai mei, ai altora, făuritori de vise pentru noi... Privirile lor: ale copiilor noștri ce scriu acum amintirile lor pe-aceleași bănci pe care noi le-am scris, atunci, pe ale noastre. Privirile tuturor dascălilor, dincolo de generații, dincolo de catalog.

Ce înseamnă „Moise Nicoară” pentru mine? Oare cum să redau sentimentul? Oare cum să descriu cei mai frumoși ani ai adolescenței mele trăiți aici? Oare cum să transmit prin niște simple cuvinte tumultul emoțiilor la deschiderea catalogului? Cum să exprim bucuria, exuberanța, tinerețea împrăștiată pe holurile școlii atunci...? Cum să afixez zâmbetul timid la amintirea ochadelor, ale primelor declarații de dragoste scrise în grabă pe bilețele? Cum să împărtășesc cu voi privirile ascunse sub pleoape rușinate atunci când... nu-mi doream să mă asculte? Atunci când aș fi preferat să ies pe holuri în pauză decât să repet încă o dată fiindcă n-aveam notă?

Cum să exprim, oare, admirația pentru munca și dedicația tuturor dascălilor, pentru că au format caractere, pentru faptul că au încurajat excelența? Și mai ales pentru că încă o mai fac? Cum să spun, oare, în două vorbe cam ce zburciun e în suflet atunci când cântă *Gaudeamus* pe scările maiestuoase ale ACESTUI liceu: „Moise Nicoară” acum, „Ioan Slavici” atunci? Același zburciun sunt convinsă că e și acum în sufletele generațiilor ce cântă, pe rând, în fiecare an, *Gaudeamus* aici: pentru că știe fiecare că după ce coboară acele scări și sună ultima oară clopoțelul... rămân doar amintirile neprețuite.

Amintirile tinereții tale: ca un talisman norocos purtat de-atunci încolo în suflet ...De-atunci încoace...

Zâmbesc... E prea mult de spus... E prea mult de simțit... Pornesc motorul, mă înclin în fața tuturor privirilor ce răzbat prin ferestre și plec mai departe. Iar mâine... mă întorc spre aceleași amintiri... Mâine. La aceeași oră. 8 fără zece...

Cristina Melniczky, promoția 2014: *În „Moise Nicoară” ești mereu îndemnat să te autodepășești, să devii mai bun, să scoți la iveală orice calitate pe care o ai și să o exploatezi la maximum!*

Am fost elevă la „Moise Nicoară”... acum sunt studentă în anul V la Medicină... Mi-am dorit să devin medic dinainte să fi învățat să scriu și să citesc; cam toate amintirile copilăriei mele gravitau în jurul acestui ideal de a deveni medic. Toate acestea până în clasa a V-a, când l-am întâlnit pe domnul profesor Radu Savulov (care mi-a fost și diriginte în cei 4 ani de gimnaziu) și, evident, mi-am dorit să devin profesoară de limba română... Paradoxal, în liceu, cel mai greu mi se părea când trebuia să scriu tot felul de texte, fie că erau în română, engleză sau franceză. Aveam impresia că sunt antitalent la compuneri, la folosirea figurilor de stil, când voiam să creez ceva frumos și demn de a fi pus pe hârtie.

Am terminat liceul în anul 2014, și, odată cu generația noastră, a dispărut și profilul de mate-fizică intensiv franceză. Dincolo de toate cunoștințele pe care le-am acumulat în toți anii petrecuți în „Moise” am primit multe lecții de viață. Ceea mai importantă, aș spune, este că viața

începe cu adevărat abia după „ultimul clopoțel”, așa cum obișnuia mama să numească Festivitatea de Absolvire.

E imposibil să cuprinzi 8 ani în câteva paragrafe, dar în esență aș spune următorul lucru: școala pe care o urmezi te formează ca om, te modelează și îți impregnează anumite principii și valori. În „Moise Nicoară” ești mereu îndemnat să te autodepășești, să devii mai bun, să scoți la iveală orice calitate pe care o ai și să o exploatezi la maximum!

Sebastian Bulumac, promoția 1996: *Simțeam încă de atunci că „Moise Nicoară” este o stare de spirit...*

Am ajuns la „Moise Nicoară” în 1991, în ultimul an de gimnaziu și tot aici am absolvit liceul în promoția 1996, la specializarea matematică-fizică. Nu era un lucru foarte obișnuit să te transferi la altă școală înainte de încheierea unui ciclu, dar mi-am dorit mult asta, încă de mic elev. Învățam la o școală de cartier, aproape de casă, dar după o tabără județeană de matematică de la Moneasa (da, pe atunci exista așa ceva!), unde am interacționat cu dascăli și elevi ai prestigiosului liceu, mi-am convins părinții să mă transfere acolo.

Primul an nu a fost ușor și am resimțit un oarecare șoc din cauza nivelului mult mai ridicat de pregătire, dar și a dificultății de a te integra într-o clasă la final de ciclu. Decizia a fost însă foarte bună pentru că anul acela de acomodare și pregătire m-a ajutat mult.

Cea mai frumoasă perioadă din toți anii petrecuți în școală avea să urmeze. Matematica era materia mea preferată, așa că decizia de a opta pentru specializarea matematică-fizică a fost una firească. Am avut șansa să fac parte din clasa doamnei Octavia Potocean, draga noastră dirigintă, cel mai dedicat și sufletist dascăl pe care l-am avut. De colegi am fost încântat încă de la început și de atunci am avut senzația, întărită odată cu trecerea anilor, că nici dacă aș fi avut posibilitatea să îi aleg personal, nu aș fi reușit să formez o clasă în care să mă simt mai bine. Eram diferiți ca temperamente, am avut multe caractere puternice, dar am fost foarte uniți în toată această diversitate.

Exista o bucurie a dezbaterii pe diferite teme, ce nu se oprea în școală, ci continua și în drumul spre casă de la finalul orelor. Unii dintre noi ne abăteam de la traseul normal doar ca să stăm mai mult timp împreună și asta se întâmpla de obicei pe malul Mureșului.

Rememorez în special pentru generațiile mai tinere de absolvenți câteva amintiri ale acelei perioade. Erau anii de tranziție prelungită de după comunism, cu bune și rele, cu inflație galopantă, instabilitate, mult necunoscut și tensiuni socio-politice, pe care noi însă nu le resimțeam pentru că eram în anii în care ne creșteau aripile. În liceul nostru începuse reeditarea revistei *Laboremus*, era perioada de glorie a pletoșilor și a tricourilor imprimate cu numele trupelor rock legendare, dar și de renaștere a rockului românesc (noi ascultam foarte mult Phoenix), iar uneori ne mai învoiam de la ore ca să asistăm la meciurile UTA, la revenirea în prima divizie. Mai erau încă dascăli (foarte puțini) cu reflexe din epoca comunistă, dar care s-au estompat rapid. Îmi amintesc cu oarecare amuzament de scandalul unei circulare ce ar fi trebuit să oblige elevii pletoși să se tundă, dar de care nu a ținut nimeni cont și apoi a fost uitată rapid. În liceu începuseră lucrări serioase de reabilitare, dar nici pe departe nu exista baza materială și nici facilitățile din prezent.

O mare parte din ceea ce sunt eu astăzi datorez acelor ani: școlii – „Moise”, dascălilor mei și colegilor. Unii dintre ei îmi sunt cei mai apropiați prieteni și azi, dar pe toți îi port în suflet, fie că sunt profesori sau colegi. Când spun că datorez acelor ani o mare parte din ceea ce am devenit, nu mă refer doar la aspectul profesional, ci și la sistemul de valori morale și civice în care cred și care îmi ghidează viața. Simțeam încă de atunci că „Moise Nicoară” este o stare de spirit și că toți

cei care am pășit pe acele coridoare impunătoare facem parte dintr-o mare familie. Azi, la 22 de ani de la absolvirea colegiului, am același sentiment.

Colegii mei au devenit astăzi medici, avocați, matematicieni, profesori, economiști, bancheri, preoți, filosofi sau ingineri. Eu am continuat studiile universitare la Facultatea de Matematică din cadrul U.V. din Timișoara, am făcut un master în mecanica fluidelor și, de 15 ani, sunt managerul unei companii multinaționale din domeniul automotive. Am ales să rămân în Arad, care în prezent e departe de ceea ce visam eu în liceu de la orașul meu natal, dar totuși e *acasă*.

Colegiul „Moise Nicoară” este pentru mine un reper, un punct fix al învățământului local și un simbol al Aradului și mă bucur de fiecare revedere... Îmi place să-i privesc pe elevi urcându-i sau coborându-i treptele. Când am noroc uneori să găsesc o ușă laterală deschisă, intru și stau pentru câteva minute în curte și resimt o senzație incredibilă de *acasă*.

Îți mulțumesc pentru tot ce mi-ai oferit, „Moise Nicoară” și vreau ca peste ani să îți mulțumesc și pentru ceea ce îi vei fi oferit fiului meu, alături de care am pășit deja în sălile și coridoarele tale, încă din primii lui ani de viață.

Adriana Meche (Dud), promoția 1990: *Acest liceu este școala noastră de suflet...*

Am fost elevă la Liceul „Ioan Slavici”, promoția 1986-1990, profil matematică-fizică. Am aparținut practic primei generații care a început Liceul „Ioan Slavici” și a terminat Liceul „Moise Nicoară” (așa cum a fost redenumit după revoluție).

Pe tot parcursul anilor de liceu am fost încurajați și impulsionați să dăm tot ceea ce aveam mai bun în noi. Am avut șansa de a avea dascăli desăvârșiți care ne-au făcut să iubim materiile care ne erau predate.

Am făcut parte din trupa de olimpici a domnului profesor de fizică Mateș Teofil, motiv pentru care latura mea rațională a început să iasă la suprafață. Dintre toți fizicienii... sunt singura care a urmat medicina! Toți ceilalți au studiat fizica atomică la Măgurele. În prezent sunt medic primar anatomo-patolog la Spitalul Județean Arad. Ambii fii ai mei au studiat, respectiv studiază, tot aici, la Colegiul Național „Moise Nicoară”. Acest liceu este școala noastră de suflet, locul în care ne-am format ca adulți, în care ne-am pregătit pentru devenirea profesională ulterioară.

Mulțumesc din suflet profesorilor care ne-au format, ne-au aprofundat gustul pentru literatură și artă și, mai ales, ne-au arătat că studiul continuu te propulsează în viață... Sunt mândră de școala mea!

Vlad Meche, promoția 2015: *Colegiul Național „Moise Nicoară” – cea mai bună decizie pe care aș fi putut să o iau.*

Spre norocul meu, am făcut parte dintr-o generație crescută pentru excelență, iar în clasa mea a fost un mediu competitiv, deschis în mod constant oportunităților internaționale, dar am avut și libertatea de a-mi cultiva spiritul artistic, creativ și abilitățile de comunicare. Am absolvit liceul la clasa de științe ale naturii, dar mi-am cultivat tot timpul pasiunea pentru limbi străine, dezbateri, discursuri, scris și citit. Am vrut inițial să dau la Științe Politice, însă în final am ajuns la Medicină. Presupun că, până la urmă, firea mea rațională mi-a ghidat hotărârea. Oricum, sunt foarte mulțumit de ceea ce fac acum și simt că m-a ajutat enorm baza bine pusă la „Moise Nicoară”.

Cinste, respect și recunoștință tuturor profesorilor care m-au învățat, m-au înțeles, și, mai ales, m-au inspirat.

Andreea Pinte, promoția 2005, ziarist: *M-am format, am crescut și m-am desăvârșit la „Moise Nicoară”, un palat al educației, un pilon fundamental în maturizarea oricărui elev.*

Am pășit pe holurile Colegiului Național „Moise Nicoară” din Arad la vreo 12 ani, atunci când intram cu emoție în clasa a V-a. Țin minte chiar și acum prima impresie: o clădire impozantă, scările de marmură și o școală care emana respect și prestanță. Am avut mari emoții atunci când am ajuns eleva aici, întrucât tot orașul vorbea că este cea mai grea școală și că pretențiile sunt foarte mari.

Ei bine, am ajuns să petrec nu unul, doi, ci opt ani ca elevă la „Moise”. Pot spune, acum după 13 ani de la absolvire, că a fost fără îndoială cea mai importantă perioadă din formarea mea, atât pe plan intelectual, cât mai ales ca OM. Am avut dascăli care nu și-au uitat menirea, care au înțeles să fie aproape de noi atunci când, adolescenți fiind, treceam prin dramele vârstei. Am primit sfaturi atunci când aveam nevoie, dar și critică atunci când am greșit. Nu e ușor să te numeri printre absolvenții de la „Moise Nicoară”. Muncești mult, an de an, dar toate eforturile te fac să fii OMUL pe care îți dorești să îl vezi dimineața în oglindă peste ani și ani.

Pentru mine, faptul că am avut șansa să fiu elevă atât în ciclul gimnazial cât și în cel liceal la cea mai bună școală din Arad, a contat enorm. Atunci când am pășit spre maturitate, totul a părut mult mai ușor. Bagajul vast de cunoștințe acumulate în școală m-a ajutat să mă adaptez mult mai ușor, să pot face față multor provocări profesionale, dar consider că cel mai important a fost modul în care Colegiul Național „Moise Nicoară”, prin cadre didactice deosebite, te îndrumă pentru viața de adult cu care dai piept. Am învățat că va trebui să muncesc mult pentru a ajunge acolo unde îmi doresc și că, doar atunci, voi primi respectul meritat.

Mulțumesc din suflet oamenilor din spatele catedrei care mi-au stat alături în toți cei opt ani. Mă înclin în fața celor care acum, din păcate, nu mai sunt printre noi, dar care își fac simțită prezența prin spiritul lor, zi de zi.

Unde am ajuns la 13 ani de la absolvirea liceului? În Arad, așa cum mi-am dorit întotdeauna să rămân, și lucrând în presa scrisă. Îmi amintesc că, încă din gimnaziu, spuneam că atunci când voi ajunge mare îmi doresc să fiu ziaristă. Iată că destinul se pare că într-acolo m-a dus. De aproximativ 12 ani, lucrez la *Jurnal arădean* / aradon.ro, fiind mereu aproape de oamenii din orașul în care am crescut.

Bianca Buzgău, promoția 2016, studentă la Universitatea de Medicină și Farmacie „Victor Babeș” din Timișoara: *Colegiul Național „Moise Nicoară” este o comunitate ce are la bază transmiterea și promovarea valorilor, acestea fiind fundația pe care ne clădim viitorul.*

O dată la câțiva ani, la finalul unui ciclu de învățământ, trebuie să ne alegem o altă „școală”. Această alegere nu se face în funcție de aspectul clădirii și de resursele materiale ultramoderne, ci în funcție de prestigiu, de rezultatele elevilor și de renumele profesorilor. Liceul nostru reușește să îmbine aceste două ingrediente într-o rețetă perfectă. Prestigiul nu i-a lipsit niciodată, elevii remarcându-se prin rezultate de top, iar aspectul i s-a schimbat, arhitecturii impunătoare fiindu-i redată prospețimea și farmecul de odinioară.

Regele Ferdinand spunea: „Nu zidurile fac o școală, ci spiritul ce domnește într-însa”, cu alte cuvinte, nu „ambalajul”, ci conținutul este important. Astfel, școala înseamnă munca depusă și rezultatul obținut, nu locul în care se desfășoară acestea.

Pentru mine – și nu numai – Colegiul Național „Moise Nicoară” este o comunitate ce are la bază transmiterea și promovarea valorilor, acestea fiind fundația pe care ne clădim viitorul. Ea ne pregătește pentru viață, pentru cerințele și pretențiile pe care le vom întâlni și pe care va trebui să le satisfacem.

În facultate fiind, m-a surprins cât de mult m-au ajutat și avantajat față de restul colegilor cunoștințele la limbi străine, fizică, matematică și informatică, pe lângă cele de chimie și biologie acumulate în timpul liceului. În cadrul catedrei de biofizică al acestei universități, noi, absolvenții Colegiului Național „Moise Nicoară” ne facem remarcați atât prin bagajul de informații deținut, cât și prin gândirea logică.

Pentru a sintetiza esența a ceea ce reprezintă „Moise Nicoară” în viața mea, cred că aș putea folosi un singur cuvânt: FAMILIE. Pentru că o familie se bazează pe respect, îndrumare, valori, principii, comunicare, moștenire spirituală și culturală.

Octavia Bane (Biriș), promoția 2004: *Educația primită la „Moise Nicoară” m-a ajutat să-mi formez cultura generală și „să învăț cum să învăț”.*

Pot spune că am crescut la „Moise Nicoară” – am petrecut opt ani în această școală, la gimnaziu, apoi la clasa de științele naturii, bilingv-engleză. Dar și mai devreme, la grădiniță și în școala primară, desenam sau făceam teme în cabinetul de fizică, alături de fratele meu și de mama, Sofia Biriș, profesoară de fizică.

Eram fascinată de „muzeul” cu aparate și materiale didactice pentru studierea fizicii din vitrinele de pe coridorul din fața laboratoarelor de fizică. A fost o sărbătoare pentru mine, la șase ani, într-o vacanță școlară, când doamna profesoară de biologie, Mariana Fotescu, ne-a arătat, fratelui meu și mie, cabinetul de biologie – un alt mic muzeu, cu animale și păsări împăiate (unele exotice), planșe și mulaje de anatomie.

Cei opt ani în care am fost elevă la Colegiul Național „Moise Nicoară” au fost o perioadă unică în viața mea, în care am avut timpul și posibilitatea să explorez diferite forme de cunoaștere sub îndrumarea competentă și exigentă a profesorilor din acest liceu. Fără îndoială, pregătirea intensivă la fizică, matematică, biologie și limbi străine mi-a deschis drumul spre studiul fizicii la University of Chicago și spre un doctorat în inginerie biomedicală, la Northwestern University. Astăzi îmbin fizica și biologia în munca mea de cercetător în imagistica medicală la Spitalul și Facultatea de medicină Mount Sinai din New York, încercând să perfecționez metode de diagnosticare non-invazive ale bolilor de ficat, rinichi, inclusiv ale cancerelor.

Educația primită la „Moise Nicoară” m-a ajutat să-mi formez cultura generală și „să învăț cum să învăț”, să îmi fac un program zilnic de studiu, să decid care teme sau lecturi sunt prioritare, în funcție de interesele mele, dar și de exigențele școlare. Studiul intensiv al științelor m-a ajutat în stabilirea carierei, dar încă mai citesc de plăcere literatură, memorialistică și articole de istorie sau științe sociale. Auzeam des: „La *Moise* trebuie să înveți prea mult...”. Probabil și azi se aud voci care spun: „materia aceasta e prea grea” sau „materia aceasta nu o învăț, nu o să-mi folosească în viitor”. De fapt, nu vom ști niciodată ce ne va folosi în viitor.

Nu credeam că îmi voi mai aminti toate capitalele lumii învățate la geografie, cu domnul diriginte Radu Bereteu... până când am cunoscut pe cineva din Abuja, Nigeria, care a fost impresionată că știu capitala țării ei. Nu credeam că o să mai folosesc vreodată cunoștințele teoretice de gramatică învățate în gimnaziu, dar cunoașterea gramaticii m-a ajutat în multe conversații despre limba română cu cel ce avea să-mi devină soț și a făcut să nu mă plictisesc „la

ceaiurile de joia” alături de colegii lui din departamentul de lingvistică. Când spui „Am fost elev la Moise Nicoară” spui profesori exigenți, competenți, dedicați profesiei, care știu să cultive în elevi plăcerea de a căuta, de a întreba și conversa cu cei ce știu sau vor să știe. Nu cred că o persoană poate fi cu adevărat împlinită dacă nu are curiozitatea și dorința de a învăța, chiar dacă e înconjurată de splendoare materială sau se bucură de un loc privilegiat în societate.

Darius Negîrla, promoția 2017: *Avem datoria de a nu ne opri niciodată din a încerca să fim mai buni decât în ziua precedentă...*

„Moise Nicoară” este o școală deosebită, care te ajută să te dezvolți, indiferent de calea pe care alegi să o urmezi, astfel încât să fii pregătit să te descurci în orice situație cu care te întâlnești pe parcursul vieții.

Experiența mea în „Moise Nicoară”, pe parcursul celor 8 ani, este plină de amintiri plăcute alături de colegi și de profesori. În acest timp, pe lângă ocazia de a învăța de la mai multe cadre didactice de excepție, am avut-o și pe aceea de a-mi reprezenta colegii, atât în cadrul școlii, cât și în afara ei. Totodată, în timpul acestor 8 ani, am înțeles că renumele școlii, pe care fiecare absolvent îl poartă cu mândrie, este o responsabilitate a tuturor celor implicați. Avem datoria de a nu ne opri niciodată din a încerca să fim mai buni decât în ziua precedentă, datoria de a fi pregătiți pentru orice provocare și, nu în ultimul rând, datoria de a păstra valorile și principiile acestei școli.

Experiența de la „Moise” m-a ajutat să realizez că îmi doresc să continui atât studiile tehnice, în cadrul Politehnicii din Timișoara, cât și activitatea de reprezentare a colegilor, ca vicepreședinte al organizației studențești din cadrul Politehnicii.

Astfel, dacă îți dorești să faci parte din ceea ce înseamnă „Moise Nicoară” trebuie să știi că ai mereu datoria de a da tot ce ai mai bun pentru domeniul de care ești atras, pentru că această școală îți pune la dispoziție tot ce ai nevoie ca să faci parte din elită.

Dennisa Adriana Dreghici, promoția 2013, studentă în Anglia, la University of Essex, specializarea Studiul Limbilor Moderne: *Știam că vom fi încurajați în a alege ceea ce este cel mai bine pentru noi și viitorul nostru.*

Chiar și acum, după atâta timp, când rostesc sau mă gândesc la „Moise Nicoară” mă cuprinde un amalgam de emoții. Am petrecut 8 ani din viață în această școală și sunt foarte mândră de acest lucru. Pentru mine, anii petrecuți în acest liceu au reprezentat cea mai frumoasă perioadă din dezvoltarea mea, atât pe plan intelectual, cât și ca om. Țin să le mulțumesc pe această cale tuturor profesorilor din cadrul acestei școli pentru tot ceea ce a însemnat „Moise Nicoară” pentru mine: cunoaștere, evoluție, perseverență.

Ceea ce am apreciat mereu la „Moise Nicoară” este faptul că, indiferent de pasiunea fiecăruia, știam că vom fi încurajați în a alege ceea ce este cel mai bine pentru noi și viitorul nostru. Așadar, când spun numele liceului meu mă gândesc la excelență în educație, la profesori minunați, la toate acele amintiri de neuitat și, nu în ultimul rând, la foști colegi care au devenit prieteni pe viață.

Sunt mândră să spun *am fost elev la Colegiul Național „Moise Nicoară!”*.

Andrei Țigănaș, promoția 2004: *Am asociat de mic acest liceu cu tradiția, continuitatea, eleganța și elita.*

Am absolvit Colegiul Național „Moise Nicoară” din Arad în 2004. Profilul pe care l-am urmat a fost filologie, limba franceză intensiv. Am avut sala de clasă la etajul 1 cu vedere spre strada Nicolae Bălcescu. Era fix ultimul rând de geamuri cu obloane din lemn care se închideau pe dinăuntru. Imediat după cele trei geamuri, aripa clădirii continua, în partea dreaptă, cu poarta prin care elevii ieșeau încolonați din curtea interioară ca să plece la terenul de sport de pe bulevardul Dragalina.

Când eram elev în clasele primare, bunicul meu se oprea cu mine de mână exact sub acele trei geamuri cu obloane interioare de lemn. Mi le arăta cu degetul și îmi spunea că acolo a învățat el în perioada de după cel de-al doilea război mondial. A urmat profilul literar, echivalentul de azi al lui „filo”. În acea vreme, „Moise Nicoară” era doar liceu de băieți. Bunicul îmi povestea despre costumul pe care îl purta ca elev, banderola cu „L.M.N.” pe care și-o ținea legată de braț și carnetul de note în care semnau personalități ale vremii pe care el, bunicul, le-a văzut la catedră. Mai târziu a ajuns să-mi spună lungi citate în latină pe care le învățase de la dirigintele său, profesorul Voștinariu, pe care mi-l pomenea.

Iată de ce am ales să devin elev la „Moise Nicoară”. Am asociat de mic acest liceu cu tradiția, continuitatea, eleganța și elita. Pentru mine, „Moise Nicoară” e un brand de care am rămas atașat sufletește.

Astăzi sunt „sculptor de voci”, o meserie pe care mi-am creat-o singur. Concret, ajut oameni de afaceri, de vânzări, manageri și profesioniști din industrii diferite să comunice cât mai convingător: să aibă o dicție mai bună, o voce puternică și plăcută.

Am ajuns aici după o lungă pribegie în care m-am căutat pe mine: în radio, televiziune, agenții de publicitate și la catedră. Acum cred că m-am găsit. În paralel, conduc la Cluj o asociație profesională a oamenilor de comunicare și marketing. Mi-am întemeiat o familie așa cum mi-am dorit. Ce mai vreau acum când am atâtea motive să fiu împlinit? Multe mai vreau, pentru că aici, la „Moise Nicoară”, am învățat, în primul rând, să îmi doresc să vreau mereu mai mult de la mine.

Cel mai important cadou pe care l-am primit în spatele celor trei geamuri cu obloane a fost încrederea în mine. În 2000 am venit ca un copil timid, inhibat, cu ambiții mici și rezultate mediocre în catalogul din clasa a noua semestrul I. În 2004 am plecat la Cluj ca un tânăr dezghețat, încrezător, cu aptitudini teatrale „antrenate” în trupa Amifran și în festivalurile liceului, o medie generală bună, un bac ok, sete de carieră și multe, multe ambiții.

Simona Andreea Mic, promoția 2004: *Experiența din „Moise Nicoară” a fost piatra de temelie în formarea omului care sunt azi.*

Am plăcerea de a mă număra și eu printre cei care se mândresc că au absolvit Colegiul Național „Moise Nicoară”. Mi-a fost și îmi este, în continuare, Carte de vizită! Nu știu ce anume l-a stârnit pe G. Bacovia că a asemuit liceul cu un cimitir (hm, să nu fi fost o persoană matinală?), dar pentru mine a însemnat o poartă către o lume nouă. Și am intrat, cu pași timizi, către necunoscut descoperind, treptat, oameni frumoși, atât printre profesori, cât și printre colegi. Ba, mai mult, în „Moise Nicoară” am câștigat o prietenă pe viață!

Dincolo de acumularea cunoștințelor, a învățămintelor, experiența din „Moise Nicoară” a fost piatra de temelie în formarea omului care sunt azi. Uneori, dintr-un clinchet, mă cuprinde nostalgia, dorul de a fi iar acolo, în nesațul pauzei mari, printre râsete de copii zglobii. Mi-e dor

chiar și să fiu certată, pentru că mi-am „uitat” tema acasă (dar îmi trece repede, când îmi amintesc de hiperbola „Simona, te ascult din toată material!”).

La un al doilea gând, pe undeva, îl înțeleg pe G. Bacovia, în versurile sale „L icideu, cimitir al tinereții mele...”, care ne-a răpit din brațele copilăriei, ale inocenței, și ne-a azvârlit în „procesul maturizării”.

Anii de liceu, pe de altă parte, m-au recompensat pe deplin cu atâtea amintiri frumoase, care vor dăinui peste timp... comori nestemate. Mulțumesc, „Moise Nicoară”!

Mihai Vulpe, promoția 2013

Cei patru ani petrecuți în băncile de la „Moise Nicoară” au reprezentat una din cele mai importante, dacă nu cea mai importantă treaptă a dezvoltării mele, atât personale cât și profesionale. Cu sușuri și coborâșuri, cu bucurii, dar și cu dezamăgiri, cu muncă intensă, dar și cu rezultate, pot spune că „Moise Nicoară” mi-a oferit o experiență completă de licean, dar și o rampă de lansare pentru viitor. Cunoștințele dobândite, lecțiile de viață învățate, dar și relațiile de prietenie formate pe parcursul acestor ani m-au ajutat să devin persoana care sunt astăzi.

Nu în ultimul rând, pe parcursul acestor ani am avut ocazia să colaborez cu profesori de excepție, care m-au ajutat să obțin diferite premii, dar și să dobândesc o sumedenie de calități, iar pentru toate acestea le sunt profund recunoscător.

Pot spune fără ezitare că sunt mândru că am ales să studiez la acest liceu și aș recomanda oricui să facă aceeași alegere.

Loredana Tudorescu, promoția 1992: *Fiecare izbândă era cu atât mai mare, cu cât era obținută mai greu.*

Când spun că am fost elevă a Colegiului Național „Moise Nicoară”, o fac întotdeauna cu o mândrie extraordinară, de fapt chiar aștept admirația interlocutorului, pentru că da, această școală este o emblemă.

Privind acum în urmă, constat că unele dintre cele mai frumoase amintiri sunt cele întâmplare în cei 8 ani de „Moise Nicoară”. Amintiri despre profesorii mei, pe care i-am privit cu admirație și care m-au făcut să îmi doresc să fiu și eu, la rândul meu, un profesor sigur pe el, „cel care le știe pe toate”, care oferă răspunsurile corecte, înlătură temeri și te motivează.

Amintiri legate și de colegii mei, de pauzele în care repetam de zor pentru câte un extemporal, de parcă n-aș fi avut timp destul acasă, de prăjitura sau alunele împărțite cu colegul de bancă, de prietenii care s-au legat și au durat peste ani.

Și totul era frumos, și fiecare izbândă era cu atât mai mare, cu cât era obținută mai greu. Și simt recunoștință pentru fiecare dintre dascălii mei, care și-au lăsat o părticică din suflet acolo, în clasă, printre noi, elevii.

Cu adevărat minunat îmi pare faptul că fiica mea își face amintiri și își clădește visuri în ȘCOALA MEA, având profesori extraordinari, chiar dintre cei care m-au îndrumat și pe mine. Iar acum, profesor de matematică fiind, sper să ofer la rândul meu răspunsuri, să înlătur temeri și să motivez.

Emil Roțiu, promoția 1971: *În mod sigur, fără acest liceu, drumul meu ar fi fost altul.*

Am intrat la acest liceu în 1967. Am făcut clasa a VIII-a la Liceul nr. 2 (cred că se numește „Ghiba Birta” acum). Principalul merit pentru ajungerea mea la "Moise Nicoară" l-a avut tatăl

meu, fost învățător până când l-au arestat comuniștii, pentru uneltire împotriva ordinii sociale. Veneam dintr-un sat de la poalele Apusenilor, cu niște repere morale solide, dar cu mintea deschisă datorită pasiunii mele pentru matematică. A venit apoi anul 1968, cu primăvara de la Praga și cu filmul „Reconstituirea” al lui Lucian Pintilie. Apoi a apărut prințul Flavius Domide, UTA care a eliminat campiona europeană Feyenord Rotterdam.

Am foarte multe amintiri frumoase de atunci. Profesorii, atmosfera, spiritul din aceasta școală pe care nu ezit să o numesc *catedrală*, m-au făcut să știu care e drumul meu. Eu am coborât scările principale doar o singură dată în patru ani, la banchetul de absolvire. Drumul meu l-am urmat neabătut. În mod sigur, fără acest liceu, drumul meu ar fi fost altul.

La sfârșitul clasei a IX-a am fost selecționat în clasa specială de fizică. A fost atât de specială încât prima mea notă la fizică a fost 3. Eu căutam gravitoni, nu mă interesa lecția de zi! La proba scrisă la matematică, la bacalaureat, a intrat profesorul în clasă și a spus: „luați toți 10”. Și așa a fost. Nu spun care profesor pentru că au fost mulți. Și excepționali. Ei sunt asezați deja în cartea de aur a liceului, meritând întregul nostru respect.

Mulțumesc “Moise Nicoară”! Pentru mine ai fost un frate mai mare! Eu voi trece în neființă dar tu vei trăi pentru copiii și nepoții noștri. „Moise Nicoară”, Munții Apuseni, moșii crișeni, vă iubesc!

Dr. Crîsnic Silviu-Ioan, promoția 2013: *Colegiul Național „Moise Nicoară” – loc despre care pot spune că mi-a fost precum o a doua casă.*

Deși au trecut mulți ani de la absolvire, nu încetez să mă gândesc de fiecare dată cu mult drag și cu multă mândrie la Colegiul Național „Moise Nicoară”, loc despre care, având în vedere că am opt ani de zile petrecuți aici, pot spune că mi-a fost precum o a doua casă.

Nu am lăsat să treacă niciun an fără a face vizite ocazionale pentru a-mi revedea foștii profesori care m-au îndrumat și ajutat la formarea mea, pentru că, din păcate, realizarea a cât de mult înseamnă pentru mine acest colegiu nu a venit decât după absolvire. O propoziție de care m-am lovit pe parcursul acelor ani a fost: „Copii, știu că este mult de învățat și sunt multe teme, însă veți vedea că mai târziu ne veți mulțumi”. Nu i-am dat crezare inițial, dar ea mi-a rămas întipărită în minte în timp ce mă confruntam aproape zilnic cu zecile de pagini din culegeri și din operele literare.

Apoi a urmat facultatea de medicină și facultatea de drept, iar de abia atunci am avut marea revelație a cât de mare a fost rolul pe care această școală l-a jucat în formarea mea ca persoană. Deși facultățile au venit cu un bagaj informațional înzecit față de cel cu care m-am confruntat eu până în zilele acelea, am știut să gestionez fiecare materie, am avut memoria antrenată și disciplina de sine necesară pentru a nu mă simți copleșit, în timp ce pentru mulți colegi acest lucru a fost extrem de dificil.

Colegiul Național „Moise Nicoară” va rămâne pentru mine întotdeauna un loc de suflet, un loc de care vin atașate nenumărate amintiri frumoase și o *casă* la care mă voi întoarce în continuare în vizită cu fiecare ocazie, de fiecare dată cu mult drag, cu multă bucurie și cu multă mândrie.

Alexandru Foitoș, promoția 2016: *Nu putem învăța decât de la cei pe care îi iubim.*

„Moise Nicoară” a însemnat, cu siguranță, un pas important spre dezvoltarea mea personală, formându-mă atât din punct de vedere atitudinal, cât și intelectual. Acum, însă, „Moise

Nicoară” reprezintă amintirea neștersă a unei perioade frumoase și profunde din viața mea de adolescent.

În perioada petrecută în acest liceu, am descoperit profesori care, pe lângă faptul că au dat dovadă de profesionalism, de extrem de bogate cunoștințe, au reprezentat și modele demne de urmat, oameni de la care am avut de învățat lucruri frumoase și înțelepte, care vor fi păstrate mereu în amintire. Pot spune că dumnealor au reușit să-mi modeleze personalitatea, dar și să mă facă să descopăr rostul prim al cunoașterii. Fiind absolvent al clasei uman-filologie, mai pot spune și că profesorii pe care i-am avut, au reprezentat condeie, care au spus mesajul vârstei mele: nu putem învăța decât de la cei pe care îi iubim.

„Moise Nicoară” este, astfel, nu doar un liceu, ci și o perioadă în care am crescut și m-am format. Acum, lucrez ca asistent de cercetare, în cadrul unui proiect al Facultății de Litere, Istorie și Teologie, de la Universitatea de Vest din Timișoara. Mărturisesc, de fiecare dată când am ocazi: „Moise Nicoară” este, într-adevăr, o instituție care formează și modelează *Oameni* cu adevărat! Mă bucură foarte mult să spun că *am fost elev la „Moise Nicoară”*.

Vlad Ghiță, promoția 2011, cercetător la *University of California, Davis*

Am pășit pentru prima dată la „Moise” precum un electron (mic, ambițios, atras de lucruri pozitive) în clasa a 5-a. Am petrecut acolo 8 ani de zile, din 2003 până în 2011. La „Moise Nicoară” am învățat principii care mă ghidează inclusiv astăzi. De asemenea, am rămas apropiat de colegii de liceu, pe care îi revăd cu drag în fiecare an. Din punct de vedere academic, vreau să menționez următorii profesori pentru rolul lor:

Sofia Biriș, cu ajutorul căreia am reprezentat Aradul cu onoare și am urcat pe cele mai înalte culmi la Olimpiada Națională de Fizică (2 premii I, 2 premii III, 2 mențiuni, 2 calificări în lotul național lărgit, o participare la Olimpiada Internațională Pluridisciplinară din Yakutia), precum și medaliile de bronz și argint la Olimpiada Internațională de Științe pentru Juniori;

Liliana Negrilă, care mi-a fost profesoară de matematică timp de 8 ani și dirigintă la liceu. De asemenea, a fost prima persoană din afara familiei care m-a încurajat să particip la olimpiade! Doamnele profesoare Adela Avram (chimie) și Raymona Mihailovici (biologie), pentru faptul că m-au făcut să înțeleg științele naturii. Îmi amintesc cu plăcere orele petrecute în laboratorul de chimie, chiar și în timpul vacanței de vară, când alternam chimia cu fotbalul.

Doresc multă putere de muncă și rezultate excepționale atât profesorilor, cât și actualilor elevi de la „Moise”! Urmăresc cu mult entuziasm performanțele la olimpiade și concursuri școlare, mândrindu-mă de fiecare dată că și eu am făcut parte din acel colectiv.

Irina Feier, promoția 1999, arhitect, Austria: *Copil fiind, mi s-a părut extrem de firesc să fiu înconjurată de o clădire frumoasă...*

Relativ recent am trecut prin momentul întâlnirii de 20 de ani și aș putea să consum rapid cuvintele pe care le am la dispoziție, scriind despre persoanele extraordinare pe care le-am întâlnit aici, despre cei câțiva profesori despre care știu că au avut un rol important în ceea ce am devenit eu... sau pur și simplu despre educația excepțională de care am avut parte.

Dar, pentru că sunt arhitect, și pentru că sunt ferm convinsă că o arhitectură bine făcută conlucrează la scopul funcțiunilor ei, am simțit nevoia să vă atrag atenția asupra clădirii, Colegiului Național „Moise Nicoară” și care trece de multe ori neobservată.

Copil fiind, mi s-a părut extrem de firesc să fiu înconjurată de o clădire frumoasă.... Era firesc ca școala noastră să aibă un atrium central cu o scară uriașă cu trepte de marmură, pe care ne adunam cu toții la premiere, să avem o sală festivă cu ferestre generoase înspre malul Mureșului, cu scaune tapițate cu un soi de catifea roșie și pereți cu ornamente neoclasiche, la fel cum era firesc să avem ateliere și laboratoare specializate pentru fiecare materie și o bibliotecă ticsită cu cărți vechi de 100 de ani...

Pe vremea când arhitectul Jozsef Diescher desena planurile acestei clădiri, tipologia pe care o dezvolta era însă una revoluționară: o școală care să reprezinte idealurile și metodologia învățământului modern. Și iată că, după 150 de ani, trecuți de modernitate și de postmodernitate, formula pe care a conceput-o funcționează la fel de bine și azi, rămânând perfect valabilă. Clădirea colegiului „Moise Nicoară” este un spațiu misterios, care prin respectul tacit pe care îl impune și curiozitatea pe care o stârnește, deschide dialogul între generații, facilitând schimbul de informație și comunicarea.

Alina Rodica Negrilă, promoția 2013: *Este spațiul în care m-am format ca viitor adult, cu o personalitate independentă și responsabilă.*

Din ziua în care am pășit pe poarta impunătoare a colegiului, am simțit ceva deosebit, m-au copleșit un amalgam de sentimente, care mai de care mai diferite. Pe de o parte, am simțit o mare responsabilitate, dată fiind tradiția liceului, numele mari care i-au fost absolvenți, nevoia de a-mi confirma nivelul valoric și, nu în ultimul rând, faptul că mama mea era (și este încă) profesoară aici. Pe de altă parte, o imensă bucurie și o mare mândrie, pentru că fac parte din această frumoasă și selectă familie a școlii.

„Moise Nicoară” este liceul în care am învățat să cresc și să mă dezvolt frumos, este locul în care am devenit OM! Un tărâm fermecat, în care am fost inițiată în tainele prieteniei și ale colegialității. Este spațiul în care m-am format ca viitor adult, cu o personalitate independentă și responsabilă.

Îmi amintesc sala de clasă în care am învățat să gândesc în mod creativ, să îndrăznesc, să am curaj, să sper, să respect și să admir. Surâsul încurajator cu care ne întâmpina doamna dirigintă. Atmosfera liniștită de studiu din timpul orelor. În acest liceu am învățat cum să învăț și să privesc cu încredere spre viitorul meu. Am înțeles că voi fi capabilă să practic cu succes meseria pe care mi-am ales-o, grație cunoștințelor pe care profesorii le-au sădit în mine. Aici am îndrăgit cartea și cărțile, limbile străine, aici am realizat primele mele proiecte și eseuri, aici am prins gustul premiilor la concursuri și olimpiade.

Acum, la șase ani de la absolvire, „Moise Nicoară” a rămas pentru mine o amintire frumoasă. Am păstrat în tot acest timp o strânsă legătură cu foștii colegi de clasă, iar întâlnirile noastre sunt mereu un prilej de rememorare a amintirilor plăcute din liceu.

Colegiul Național „Moise Nicoară” Arad este și va rămâne pentru mine o parte importantă și frumoasă din *viața* mea.

Andrei Marius Margea, promoția 2006, inginer software la Microsoft: *A gift that keeps on giving.*

Mai exact, lucrez la Bing, care e motorul de căutare web al lui Microsoft. E similar cu Google Search, și e al doilea ca popularitate după Google Search.

„Moise Nicoară” a fost o excelentă rampă de lansare pentru mine, atât la nivel de educație și carieră, cât și la nivel de caracter. Aici am avut parte de pregătiri foarte intense pentru olimpiade

și examene, îndrumarea unor profesori deosebiți, precum și oportunitatea de a aplica și obține burse la facultăți americane.

Bazele solide de care am avut parte la „Moise Nicoară” și-au spus cuvântul în nenumărate rânduri, atât la facultate, cât și mai departe în carieră. Au fost, cum se zice, *a gift that keeps on giving*.

Octavian Biriș, promoția 2005, cercetător în *Computer Vision & Artificial Intelligence*, Providence, Rhode Island, SUA

În toamna anului 1998, am intrat ca elev în clasa a V-a la „Slavici” – un nume oarecum polarizant, folosit de elevii promoțiilor de dinainte de 2005 ale Colegiului Național „Moise Nicoară”. Încă de pe-atunci, țin minte că examenul de admitere la matematică (pe care multe școli gimnaziale nu îl cereau pentru noii elevi) a fost dificil. În ciuda faptului, că aveam note mari la aritmetică în școala primară (eram foarte „țanțoș” la 11 ani că știam că $1/8$ e mai puțin decât $1/4$), când am văzut problemele din test m-a apucat o groază... Ceilalți copilași din sală nu păreau nici ei foarte încrezători. Profesoara care ne-a dat testul „radia” o seriozitate pătrunzătoare! Acea groază s-a transformat în conștientizarea că problemele sunt la un alt nivel de cerințe. Conștientizarea a fost confirmată cu fiecare extemporal, lucrare de control și teză care au urmat timp de opt ani.

După patru ani de facultate și șase ani de doctorat la Brown University, o instituție din celebra Ivy League, mi-am dat seama cât de privilegiat (nu îmi place termenul norocos) am fost față de restul colegilor din universitate cu privire la educația mea din liceu. Mulți au investit sume mari pentru a înțelege concepte pe care eu le-am învățat ca elev la „Moise Nicoară”: ce este o funcție bijectivă, cum funcționează programarea dinamică și nu în ultimul rând, ce este lucrul mecanic, produsul scalar și conservarea energiei, concepte aflate la baza tuturor sistemelor inteligente bazate pe optimizare.

La „Moise Nicoară” am fost educați de către profesorii noștri cu pasiune. Am încercat să le urmez exemplul în procesul meu de dezvoltare, fiind cercetător și inovator în inteligență artificială. Acum lucrez pentru proiecte finanțate de Agenția de Proiecte de Cercetare Avansată pentru Apărare (DARPA) și de Agenția de Proiecte de Cercetare Avansată pentru Informații (IARPA) în domeniul de recunoaștere facială și înțelegerea automatizată a limbajelor naturale.

Deși acum lucrez într-un domeniu științific, nu am uitat niciodată de activitățile extracurriculare din liceu, cum ar fi trupa de teatru, din care am făcut parte. Acest lucru m-a ajutat să îmi contrabalansez pasiunile pentru domeniul real.

Astfel, acel test de intrare la „Moise Nicoară” din clasa a V-a mi-a deschis o lume întreagă, spre care am fost călăuzit de profesorii mei.

Arselia Șipos, promoția 1999

Așa cum bine spunea Nicolae Labiș: „Învățătura e avere / Ce purure o duci în gând / Și, fără raza ei, puterea / E doar un colb purtat de vânt...”

Istoria mea, în această școală, începe cu bunicul meu... Pașii lui au fost aici, pe coridoarele acestei școli, alături de dascălii care l-au învățat să își ridice aripile și să zboare mai departe în viață. Mai pe urmă, a fost rândul tatălui meu, care și el a fost absolvent de „Moise Nicoară”, promoția 1972. A rămas și el cu amintiri frumoase, cu prietenii pe viață și, mai ales, cu o educație

aleasă, primită de la dascălii care au făcut totul pentru a-i trimite în viață mai puternici și mai pregătiți pentru tot ce urma să vină.

În 1991, timidă și cu multă teamă, am pășit și eu în această prestigioasă școală. Îi voi rămâne recunoscătoare toată viața, fiindcă am ieșit de aici un om pregătit, un om mai puternic, iar acest lucru s-a datorat profesorilor mei dragi, care au știut să ne îndrume astfel ca viața să nu ne surprindă neplăcut.

Am legat prietenii pe viață, am trăit și am visat frumos pe băncile acestei școli, astfel că, nu pot decât să îmi aduc cu drag aminte de toți acești ani. Am absolvit liceul în 1999, am ajuns și eu profesor și am înțeles cum este de cealaltă parte a catedrei. Am ajuns să pot pune în aplicare ceea ce cândva m-au învățat și pe mine dascălii mei.

Au trecut anii, astfel că, din acest an, și băiatul meu este elev al acestei școli. Știu că va avea parte de ani extraordinari, de dascăli care știu să-și facă meseria, care știu să le fie și prieteni și părinți elevilor lor. Mă înclin încă o dată, în fața minunaților profesori, cărora le doresc sănătate, putere de muncă și multe reușite alături de generațiile pe care le îndrumă!

Andrada Voinițchi, promoția 2006, software engineer la Expedia Group

Lucrez pentru una dintre cele mai mari companii de travel technology din lume, la un proiect care ajută milioane de oameni să călătorească în fiecare zi. Acesta este prezentul și partea vizibilă a ceea ce sunt pe plan profesional. Puțini știu însă că totul a început la Colegiul Național „Moise Nicoară”, cu mulți ani în urmă.

Primul contact cu programarea l-am avut în clasa a VI-a, cu ocazia unui curs opțional de Informatică al doamnei profesoare Delia Ilea, unde am învățat câteva noțiuni de programare într-un limbaj numit Pascal. Acest curs mi-a stârnit curiozitatea pentru programare și m-a determinat ca, în liceu, să aleg clasa de Matematică-Informatică (Informatică-intensiv) a domnului profesor Mircea Potocean, cu speranța de a învăța mai mult despre programare.

Pe parcursul celor patru ani de liceu am menținut o pasiune atât pentru programare (în ciuda unui prim semestru dezastruos, care m-a învățat că în programare nu exista memorat – totul se bazează pe logică și trebuie înțeles), cât și pentru fizică și astronomie. În 2006, după absolvirea liceului, am început studiile universitare la *Ithaca College*, inițial în programul de Inginerie Aerospațială, ulterior transferându-mă la Informatică. În 2010 mi-am urmat curiozitatea și am început un program de masterat în Intelligent Systems cu focus pe Programare, Robotică și Inteligență Artificială, la *King's College*, în Londra.

În timpul doctoratului am lucrat ca asistent universitar pentru mai multe cursuri de informatică la King's College și University College. Cu această ocazie, pot spune că am ajuns să înțeleg rolul pivotal pe care un profesor îl are în societate și am ajuns să apreciez profesorii care ne-au format cu atât mai mult.

După mai mult de cincisprezece ani, îmi amintesc cu multă plăcere de pasiunea și dedicarea domnilor profesori și de eforturile lor (uneori fără plată), pentru ca noi, elevii, să ajungem departe. În cazul meu, îmi amintesc în special de domnul și doamna profesor Arsenov, care veneau în fiecare sâmbătă să ne pregătească la cercul de fizică, de doamna profesoara Gal, care petrecea ore întregi pregăindu-ne la cercul de informatică, de domnul profesor Herlo și de doamna și doamna profesor Potocean. Sunt convinsă că munca lor se reflectă și în succesul nostru ca adulți.

Andra-Mălina Marcu, promoția 2017, Facultatea de Drept, University of Aberdeen, Scotland, UK

„Moise Nicoară” a fost una dintre cele mai frumoase etape ale vieții mele, în care am legat prietenii de durată și am avut ocazia să fiu îndrumată de cadre didactice de excepție, care au descoperit în mine talente și pasiuni pe care le valorific acum, în timpul studiilor universitare.

Din punct de vedere academic, Colegiul Național „Moise Nicoară” este o instituție de prestigiu și elită, care ne-a testat tuturor limitele, dar care ne-a pregătit pentru ceea ce a urmat. „Moise” a însemnat competiție, dorința de a fi cel mai bun dintre cei mai buni. „Moise” a însemnat olimpiade și concursuri, care mi-au adus mai mult decât doar diplome: m-au învățat să îmi exprim liber opinia, m-au învățat să vreau să câștig mereu, dar m-au învățat și să pierd, să învăț din greșeli și să o iau de la capăt până reușesc în orice îmi propun. Pentru că „Moise” m-a învățat să nu renunț.

Îmi voi aminti mereu cu drag de școala mea, dar mai ales de profesorii care au crezut în mine, m-au îndrumat și m-au pregătit pentru profesia pe care mi-am ales-o.

Lorena Vasica, promoția 2017, studentă în anul III la Medicină Dentară, UMF Timișoara

Perseverență, ambiție, succes, trăire, excelență sunt cuvintele care îmi trec prin minte când mă gândesc la celebrul Colegiu Național „Moise Nicoară”. Am fost elevă în această școală opt ani de zile și păstrez vie această parte din viață, despre care pot spune că și-a lăsat adânc amprenta asupra personalității mele.

Recomand oricărui elev să opteze pentru această școală, întrucât te pregătește mai mult decât oricare altul pentru etapele următoare ale vieții. Probabil că nu am apreciat corespunzător la momentul respectiv experiența liceului, dar acum, trei ani mai târziu, îmi dau seama câte lecții importante mi-au fost oferite.

Dacă aș da un sfat generațiilor ce studiază acum, ar fi acela de a se bucura de fiecare clipă a vieții de liceu, de a încerca să absoarbă cât mai multă informație de la toți profesorii și să găsească frumosul în absolut orice lucru aparent minor ori ne semnificativ.

Oana S. Cheta, promoția 1998, vicepreședinte, firmă de consultanță, Washington, DC, USA – „*The only thing we require to be good philosophers is the faculty of wonder...*” (Jostein Gaarder, *Sophie's World*)

Pentru mine, „Moise Nicoară” este mai mult decât un liceu, mai mult decât tradiție și excelență în educație. Acest colegiu a ajutat la formarea mea, la transformarea dintr-o adolescentă nesigură într-o tânără dornică de cunoaștere, care a îmbrățișat rapid „faculty of wonder”. Mă gândesc întotdeauna cu drag și recunoștință la foștii mei profesori, precum Vanda Stan, Octavia Potocean, Mirela Mureșan, Simona Arsenov, Gheorghe Herlo și mulți alții, care m-au învățat că nu trebuie să aleg – să fiu matematician sau filolog, că există cadență între știință, muzică, artă și limbi. Colegii de clasă, acum prieteni pe viață, au devenit cei mai buni susținători ai bucuriilor și încercărilor vieții mele.

Anii și oamenii de la „Moise Nicoară” m-au ajutat să mă descopăr, să combin gândirea critică, curiozitatea, creativitatea, scepticismul și o doză sănătoasă de tărie de caracter ca să devin persoana care sunt azi.

Nimic nu a fost greu după liceu – adaptarea la medii și locuri noi, limbi străine, un program de masterat la Harvard sau o carieră plină de satisfacții în domeniul analizei și științei datelor.

Vladimir Cristea, promoția 2017, Universitatea Erasmus din Rotterdam, Olanda, Facultatea de Business

Am știut dintotdeauna cât de ridicat este nivelul învățământului la „Moise Nicoară”, cât de mult m-au pregătit anii petrecuți acolo pentru facultate, dar nu am devenit pe deplin conștient de asta decât ce am absolvit. Am reușit să mă obișnuiesc destul de repede cu mediul academic competitiv, și asta în principal pentru că eram deja obișnuit cu rigoarea și accentul pus pe performanță la „Moise Nicoară”.

Însă nu pot să vorbesc despre anii mei la „Moise Nicoară” fără să menționez și persoanele pe care le-am cunoscut acolo. Am avut de învățat de-a lungul anilor de la profesori excelenți care au fost adevărate modele pentru mine, care m-au ajutat să obțin rezultate deosebite (de pildă Premiul I la Faza națională a Olimpiadei de istorie în 2015 și 2016) și cu care am reușit să leg prietenii ce rezistă la peste o mie de kilometri distanță...

Atunci când mă gândesc la „Moise Nicoară”, mă simt recunoscător pentru tot ceea ce am învățat de-a lungul acestor ani, dar și pentru clipele frumoase petrecute acolo.

Andreea-Adriana Neamțu, promoția 2013, doctorand în biochimie în cadrul Universității de Medicină din Viena: *Dacă vrei, se poate!*

Voi rămâne mereu îndatorată colectivului de colegi și profesori ai Colegiului Național „Moise Nicoară”. Ei m-au ajutat să îmi descopăr pasiunea pentru științele naturii și valorile morale ce mă vor ghida pe tot parcursul vieții. Mediul competitiv și entuziast în care am studiat la „Moise Nicoară” mi-a oferit oportunități extraordinare pentru dezvoltare, atât pe timpul liceului cât și după ce am părăsit băncile școlii. Multumesc, „Moise Nicoară”!

Olivia Stroia, promoția 1998, industria hotelieră și de turism: *...între Japonia și SUA în ultimii 20 de ani*

Îmi aduc încă aminte, cu emoție, ce copleșită m-am simțit în clasa a IX-a, în primele săptămâni de „Slavici”... Era un vis devenit realitate într-un loc despre care mama povestea des, ca fostă absolventă. Însă realitatea era neașteptat de dură: materie predată la un nivel înalt, teme multe și lungi, colegi care știau toate răspunsurile corecte... Au fost săptămâni în care m-am întrebat des dacă am făcut o alegere bună, săptămâni în care m-am gândit să mă mut la un alt liceu.

Însă, printre multe suspine și câteva lacrimi, am strâns din dinți și am continuat, până când ritmul impus și munca depusă au devenit o obișnuință în viața mea. N-am înțeles atunci ce lecție importantă aveam să învăț.

Când am ajuns în Japonia și am văzut ce efort îmi cerea învățarea limbii și depășirea examenelor, pe lângă acomodarea într-un mediu atât de diferit ... când am început să lucrez în această țară și totul părea încă atât de diferit, de greu de înțeles ... când am început un al doilea masterat în State la 30 de ani cu pasiunea pentru „hospitality” și eram copleșită de lipsa de cunoștințe în domeniu ... când am reușit să primesc o slujbă într-un hotel extraordinar din Tokyo – șeful meu a avut încredere doar în entuziasmul meu, pentru că CV-ul nu îi spunea multe – abia atunci am înțeles lecția primită la „Moise Nicoară”.

În toate aceste momente, cei patru ani petrecuți la „Moise Nicoară” mi-au adus aminte ce important e să perseverezi, să vrei să fii la fel de bun, dacă nu mai bun decât cei excelenți din jurul tău, și să muncești serios pentru asta.

Iar dacă acum a vorbi engleza este un mod de a trăi și nu doar de a comunica, asta se datorează în mod sigur exigenței nenumăratelor ore de engleză și eseuri din liceu. Eforturile

echipei de profesori condusă de doamna prof. dr. Vanda Stan de a ne convinge mereu să învățăm mai multe *idioms* sau structuri gramaticale, să vorbim și să scriem nu numai corect, ci și natural, au fost cadouri minunate pentru care nu voi putea niciodată mulțumi pe deplin.

Cosmina-Daiana Ascunseanu, promoția 2016: *Aici am învățat că trebuie să fii cea mai bună versiune a ta...*

Când mă gândesc la Colegiul Național „Moise Nicoară” mă năpădesc o serie de sentimente: recunoștință, mândrie, nostalgie, drgaoste pentru învățătură, performanță, tradiție. Aici am învățat că trebuie să fii cea mai bună versiune a ta, să te perfecționezi constant și să gândești altfel decât o fac ceilalți.

Îmi amintesc și acum când eram în clasa a IX-a la profilul uman-filologie iar, la îndumarea doamnei profesor de matematică Octavia Potocean, am participat la Conferința de matematică „Tiberiu Popovici”, unde am prezentat numărul de aur în operele de artă. Faptul că am participat la acea conferință m-a făcut să realizez că dacă ești inovativ îți poți face recunoscute calitățile în orice domeniu.

Învățământul la „Moise Nicoară” formează elite cu ajutorul dascălilor de excepție, care știu să pună în valoare calitățile elevilor și să-i ghideze spre cele mai înalte culmi!

Sabrina Iașchevici, promoția 2006, actriță la Teatrul Odeon din București: *Știu că sunt astăzi ceea ce sunt, fac ceea ce fac, pentru că am avut imensa șansă de a fi fost în acest liceu.*

Am avut marea șansă de a fi, din 1998 până în 2006, elevă a Liceului „Moise Nicoară”, ulterior, din 2000, a Colegiului Național „Moise Nicoară” din Arad.

În clasa a V-a o aveam dirigintă pe doamna profesoară de matematică Octavia Potocean. Nu pot să uit cât de ingenios ne-a învățat doamna Potocean ce înseamnă fracțiile, într-una dintre primele noastre ore de mate! Fiecare dintre noi avea câte o ciocolată pe care o frângeam în bucățelele de care aveam nevoie pentru a reprezenta fracția despre care vorbeam. O metodă practică de a înțelege, nu doar de a învăța și, pe deasupra, amuzantă și delicioasă. La dirigenție ne încuraja să facem lucruri în care credeam, făceam teatru, recitam.

Apoi a apărut chimia, o materie care s-a dovedit mai grea decât m-am așteptat, dar am avut, din nou, o *profă* grozavă: pe doamna Cristina Crișan. Împreună, am făcut o piesă de teatru în care personajele erau molecule, elemente chimice, piesă menită să ne facă să înțelegem materia. Și acestea sunt câteva dintre exemplele de dedicare, afecțiune și răbdare care m-au înconjurat pe perioada școlii gimnaziale.

În liceu, am intrat în clasa a 9-a A la matematică fizică intensiv engleză și am avut-o ca dirigintă pe doamna profesoară de fizică Octavia Biriș. S-a făcut și un schimb de experiență cu elevi din Manchester, noi am fost la ei, ei au venit la noi. Există mereu această șansă de a-ți lărgi orizonturile, prin activitățile propuse, dar mai ales datorită profesorilor grozavi, care au știut că ceea ce ne învață este mai mult decât acele cuvinte pe hârtie, pe tablă.

Am avut onoarea de a-i avea profesori pe dl Radu Bereteu la geografie (și acum mai știu capitalele, mă mir și eu ale căror țări, la care nu m-am mai gândit poate de atunci), pe dna Simona Stiger la istorie. Apoi: dna Simona Arsenov a fost profesoara mea la opționalul de fizică, oră care nu știu dacă mai există, dar țin minte cum stăteam și priveam seri la rând apusul soarelui cu luneta construită chiar de noi la oră, ca să studiem cum își schimbă soarele traiectoria; dl Lata

Petru la educație fizică, dl Augustini Moraru la matematică, apoi la limba engleză dna Dezdemona Nagy-Vizitiu și dna Diana Rotaru, dna Delia Ilea la informatică, dna Raymona Mihailovici la biologie, la muzică dna Victoria Budileanu, la limba franceză dna Mariana Budașcă, Dumnezeu s-o odihnească; dna Viorica Șandor la religie, dna Ileana Selejan la educație tehnologică, iar la română am avut-o profesoară pe dna Camelia Circa-Chirilă.

Am intrat în trupa de teatru a liceului, pe numele ei „simplu” *Nipoconstantinopolipitanoviciescovici Grup*. Împreună, am făcut teatru, am înregistrat CD-uri cu muzică, cu poezie, materiale didactice, am călătorit cu piesele de teatru, am participat la festivalul de liceeni la Iași în clasa a IX-a cu piesa „Anonimul venețian” de Giuseppe Berti, am lucrat piesa în engleză, în franceză pentru diferite alte festivaluri, am facut teatru după Mircea Eliade la ora de română și câte și mai câte. Am facut atât de multe împreună cu această minunată profesoară, că nu mi-ar ajunge spațiul să povestesc! Ea m-a ajutat să am încredere în mine, să visez...

În școală se organizau concursuri de poezie, de muzică și, în general, deși eram la un profil real, am simțit mereu posibilitatea de a mă deschide spre orice altă zonă, dacă asta doream.

Știu că sunt astăzi ceea ce sunt, fac ceea ce fac, fac ceea ce îmi place, pentru că am avut imensa șansă de a fi fost în acest liceu și de a fi avut îndrumătorii pe care i-am avut... Spun *îndrumători* pentru că surprinde mai mult faptul că au fost acolo și ca oameni, dincolo de lucrurile pe care ni le-au predat. Un mare, mare „mulțumesc!” și toată recunoștința mea!

Silviu Popa, promoția 2006, director asociat la *Celgene, Franța*: *Această școală a fost cu adevărat un moment de răscruce în educația mea și în evoluția mea ca om.*

În toamna anului 1998 pășeam pentru prima dată pe poarta impunătoare a Liceului „Moise Nicoară” cu un amestec de mândrie, pentru că urma să încep clasa a V-a într-una din cele mai prestigioase școli din oraș. Privind în urmă, după mai bine de 20 de ani, cred că această școală a fost cu adevărat un moment de răscruce în educația mea și în evoluția mea ca om.

De-a lungul celor opt ani petrecuți în „Moise Nicoară”, am avut șansa de a întâlni profesori dedicați, care au pus mult suflet în a ne pregăti într-un mod exemplar nu doar pentru cele mai bune universități din lume, ci și pentru a putea porni în viață cu bagajul potrivit. Fără îndoială, la „Moise Nicoară” mi-am clădit o bază de cunoștințe foarte solidă care mi-a deschis drumul către Institutul de Științe Politice din Paris, una dintre universitățile cele mai prestigioase din Franța. Însă dincolo de pregătirea propriu-zisă, profesorii de la „Moise Nicoară” mi-au insuflat anumite valori și m-au ajutat să dezvolt calități pe care le prețuiesc foarte mult. Participând încă din gimnaziu la diferite olimpiade, am învățat să fiu perseverent, ambițios și să tind spre excelență, încercând constant să-mi depășesc propriile limite.

Când mă gândesc la anii de liceu, îmi amintesc întotdeauna cu mare plăcere de timpul petrecut în trupa de teatru a liceului, coordonată cu mult entuziasm și energie de doamna profesoară Camelia Circa Chirilă (*Cami*, cum îi spuneam noi). Era un mod de a face școală *altfel*, de a ne trăi pasiunea pentru teatru și de a explora laturi mai ascunse ale personalității noastre. Nu voi uita niciodată „Anonimul venețian” în care jucam pe atunci cu Sabrina Iașchevici (acum actriță la Teatrul Odeon) și care a ajuns pe scene de festival și a sfârșit ca material didactic la orele de literatură.

După opt ani absolut fabuloși în Moise Nicoară, am ajuns în Franța, unde am studiat Științe politice și afaceri europene. Ulterior, mi-am început cariera în calitate de consilier politic în Parlamentul European, iar patru ani mai târziu am început să lucrez la Celgene, o firmă biofarmaceutică, unde lucrez și în prezent ca director asociat pentru Relații Instituționale în Europa Centrală și de Est, Orientul Mijlociu și Nordul Africii.

Claudia Corbei (fostă Oaida), promoția 2010, profesoară: *Aceste deschideri au fost posibile datorită viziunii școlii, care a fost dintotdeauna o viziune multilaterală.*

Și eu mă număr printre persoanele care, atunci când se gândesc la anii de liceu, își aduc aminte de cei mai frumoși ani! Frumusețea lor a constat, mai ales, în întâlnirea acelor oameni de la care am avut mereu ce învăța – profesorii – și care au rămas, pentru mine, un model de seriozitate, de pricepere, de răbdare și implicare. Totodată, cadrul deosebit în care am putut să mă formez își are contribuția sa în conturarea amintirilor frumoase pe care le am din acea perioadă.

Am admirat întotdeauna felul în care, la Colegiul Național „Moise Nicoară”, relația profesor – elev s-a bazat pe comunicare, pe împărtășirea ideilor, astfel încât cele mai interesante teme să fie abordate într-o manieră cât se poate de originală, metodele folosite să fie cât mai ingenioase, iar colaborările cu importanți oameni de cultură să fie cât mai dese și cu un impact major asupra devenirii elevilor. Aceste deschideri au fost posibile datorită viziunii școlii, care a fost dintotdeauna o viziune multilaterală, cu accentul pus pe interdisciplinaritate și transdisciplinaritate, în spiritul cărora ne-am format și noi.

La acest capitol pot menționa doar câteva din proiectele de care îmi amintesc cu drag și la care am participat alături de doamna dirigintă și, totodată, profesoara mea de limba și literatura română, Camelia Circa-Chirilă, precum și alături de colegii mei de la clasa de filologie: munca de cercetare pentru realizarea *Ghidului turistic al localității Bata* (nu o să uit distracția din acea frumoasă excursie la Bata, în cadrul căreia am îmbinat utilul cu plăcutul, descoperind tradiții, obiceiuri, peisaje și locuri minunate), jurnalul în imagini *De la o călătorie imaginară la una reală*, ediție bilingvă română-engleză, proiectul de scriere de carte *Caietul meu de literatură* – și multe alte acțiuni la care am participat: olimpiade, concursuri, activități extracurriculare și de voluntariat dintre cele mai diverse.

Acualmente, sunt profesoară de limba și literatura română, la Colegiul de Arte „Sabin Drăgoi” din Arad. Deseori, mă gândesc cu drag și emoție la faptul că transmit mai departe ceea ce am învățat la această școală de prestigiu, în special de la profesoara mea de limba și literatura română, dar și de la ceilalți profesori, fiecare insuflându-mi o informație, o idee, o emoție care și-au pus amprenta asupra mea, la momentul potrivit, și au făcut să devin ceea ce sunt azi.

Cristina Cuțaru (fostă Popescu), promoția 2000: *Mulțumim profesorilor care ne-au pregătit pentru acest algoritm denumit viață...*

Pentru că, alături de colegii mei, fac parte din promoția 2000 a Colegiului Național „Moise Nicoară” din Arad, nu pot decât să rememorez cu drag clipele petrecute pe băncile și în laboratoarele de informatică ale acestei școli. Zic laboratoare deoarece am fost prima promoție de informatică pură. Aveam 8 ore de info/săptămână, ore în care am învățat să programăm în Turbo Pascal, C++ și Fox Pro. Îmi aduc aminte de cărțile lui Tudor Sorin. Oare se mai folosesc? Cred că

doamnele profesoare Diana Neamțu, Delia Ilea și Dana Cameniță îmi pot răspunde la această întrebare, așa cum mi-au răspuns la multe alte întrebări în perioada liceului...

Acum dumnealor continuă să răspundă la întrebările adresate de cei doi copii ai mei, elevi și ei în această școală. De asemenea, nu se poate să uităm când domnul profesor Hoară ne asculta, la orele de matematică. Era o stare de teamă combinată cu dorința de a demonstra că se poate și la matematică. Și, într-adevăr s-a putut, având în vedere că mulți am urmat facultăți de profil în țară și străinătate.

Mulțumim „Moise Nicoară”, mulțumim profesorilor care ne-au pregătit pentru acest algoritm denumit viață, și dorim să găsim soluția optimă pentru a ne vedea cu bine în 2020 la revederea de 20 de ani!

Miloș Alexandra, studentă în anul III, Universitatea Babeș-Bolyai, Facultatea de Științe Economie și Gestiunea Afacerilor: *Am apreciat rigoarea și simțul responsabilității care ne-au fost insufflate.*

Pentru mine, cei patru ani de „Moise Nicoară” au fost o reușită, din mai multe puncte de vedere: am reușit să trec peste ideile de tipul „nu o să te descurci destul de bine dacă nu ai făcut și gimnaziul acolo”, pe care le mai auzisem, am reușit să mă împart extraordinar de bine între ore, pregătiri pentru olimpiade și alte activități extracurriculare, am reușit să învăț să îmi organizez timpul, am reușit să asimilez majoritatea cunoștințelor și noțiunilor prin simplul fapt că eram atentă la discuțiile din jurul meu și prin participare activă – un alt lucru care s-a dovedit a-mi fi de folos în numeroase contexte.

Am apreciat faptul că performanța nu este numai susținută, ci încurajată la orice pas și apreciată de către cadrele didactice, dar și de ceilalți elevi deopotrivă și, nu în ultimul rând, am apreciat rigoarea și simțul responsabilității care ne-au fost insufflate.

Cam acesta ar fi răspunsul la întrebarea *ce a însemnat pentru mine să fiu elevă la „Moise Nicoară”* și, dacă aș fi iar în clasa a VIII-a, aș lua aceeași decizie, doar cu mult mai multă încredere.

Cristina Kuschausen, promoția 2004, profesoară: *Ani frumoși, cu multe amintiri frumoase, fiindcă de la adolescenți miopi, ne-am transformat în cei mai iubiți dintre pământeni.*

Examen, admitere, căldură, așteptare... reușită... „Cristina, ai intrat a treisprezecea la *Moise!*” Bucurie... Am intrat... a treisprezecea la *Moise!!!!* Vai de mine.... la *Moise?!?!* Adică la „Moise Nicoară”?!?! Exact ceea ce mi-am dorit pe tot parcursul ciclului gimnazial, dar acum... la *Moise?!* Cam acestea au fost gândurile mele când am aflat unde am fost admisă.

Acum, la cinsprezece ani de la terminarea liceului, îmi aduc cu drag aminte de tot ceea ce am trăit în această școală. Ca să păstrez fluxul amintirilor de la început, aș putea continua așa: septembrie, începutul școlii, colegi noi, profesori... serioși... prea duri pentru mine... nopți albe de lecturi, dar și de distracție, teme... teze... activități... teatru... trupa de teatru... balul *Mărți Nicoară*... zile și ani... ani de liceu... ani de transformare, o devenire în adulți, un drum labirintic în care totul și toți au avut un mare rol în devenirea noastră: colegii, profesorii, lecturile...

Ani frumoși, cu multe amintiri frumoase, fiindcă de la adolescenți miopi, ne-am transformat în cei mai iubiți dintre pământeni.

Camelia Circa-Chirilă, *Cami*, așa îi spuneam noi, mi-a propus să scriu câteva rânduri despre această devenire. Cum să scriu doar câteva rânduri? Dar, vorbind cu Cami, mi-am amintit despre

prima întâlnire a trupei de teatru care a luat naștere în 2001. Așa că vă voi împărtăși doar o părticică din viața de „artistă” și cred că așa voi și respecta și rigurozitatea limitei de spațiu.

Eram clasa a X-a. O primă întâlnire a trupei de teatru. Dacă am hotărât să avem o trupă de teatru, trebuia să avem un nume. O mână de liceeni îndrumați de *Cami* nu puteam alege un alt nume decât... *NipoconstatinopolipitanovicescoviciGrup*. Sincer, nu-mi aduc aminte dacă cineva a reușit să ne prezinte în felul acesta, dar cred și acum că acest nume s-a potrivit perfect cu temperamentul nostru și cu atmosfera de la repetiții.

Pentru participarea la Festivalul „Teatrum Mundi” cu piesa „Oameni în vânt” ne-am pregătit trei luni.... Rolul care m-a consacrat a ținut tot de hazard... Aceasta a fost atmosfera trupei de teatru de la Colegiul Național „Moise Nicoară”, aceștia au fost elevii de atunci, acestea au fost zâmbetele și ocupațiile lor...

Patru ani... stres... ore întregi destinate pregătirii pentru bacalaureat... ultimul clopoțel... bac... Azi... încercăm să ne păstrăm printre cei mai iubiți dintre pământeni, mușcând zi de zi din clipele care se derulează fără încetare.

În prezent, sunt profesoară de limba și literatura română la Liceul cu Program Sportiv și mă bucur că am ocazia uneori să urc scările Colegiului Național „Moise Nicoară” cu un amestec de sentimente: ale elevului care am fost și ale profesorului care sunt.

Mara Cameniță, promoția 2016, actriță: *Tot „Moise” este scena pe care talentul se transformă în artă.*

Am privit Colegiul Național „Moise Nicoară” prin multe oglinzi diferite de-a lungul timpului, și fiecare etapă a vieții îi asociază acestui loc sentimente și amintiri care mai de care mai colorate, mai vii. Când eram mici de tot, eu și sora mea geamănă veneam câteodată în weekend în laboratorul de informatică, cu mătușa noastră, profesoară la acest liceu. Atunci, aici era un loc „cu copii mari și foarte multe calculatoare”, un loc în care mă întrebam dacă e posibil să nu te pierzi (asta pentru că noi ne rătăceam de fiecare dată), un loc în care părea super să te joci de-a „v-ați ascunselea”. Colegii mătușii mele ne priveau mereu cu drag și spuneau că ne așteaptă să fim și noi eleve ale colegiului....

Acum pare că e muuult, chiar foarte mult de când nu am mai trecut pe la „Moise”... și asta pentru că îmi este foarte dor ... În același timp, parcă adineauri am ieșit din laboratorul de mate ... asta pentru că amintirile dragi rămân vii oricât de mult timp ar trece ... Au trecut mai bine de trei ani de când am absolvit „Moise”, ani în care am învățat și ne-am jucat, în care am râs și, poate câteodată, ne-am necăjit, în care ne-am bucurat de succese mici și mari.

Dacă „CNMN” ar creiona o lume ... aceasta ar fi cu siguranță foarte complexă, spontană, nimic liniar sau plictisitor ... ca un tablou cu o mie de culori, în care orice caracter și temperament își găsește o nuanță care să îi reflecte trăsăturile, care îl definesc, în care se regăsește cu bune și cu rele.

În clasa în care am petrecut anii de liceu, cel mai „în trend” erau olimpiadele de mate și fizică, unde colegii mei ne făceau pe toți să fim mândri. Am trăit și eu pe pielea mea emoția și bucuria olimpiadelor ... nu de mate sau fizică și nu pentru că am participat ... nu personal. Cea mai bună prietenă a mea a luat an de an premii la olimpiada de chimie (despre care am ajuns să știu mult mai multe decât aș fi putut crede vreodată, nu din pasiune ci din prietenie, a cărei putere este incontestabilă).

Și totuși ... orice scânteie strălucește acolo unde este locul ei ... iar dacă scânteia înseamnă talent, atunci ... tot „Moise” este scena pe care talentul se transforma în artă ... Pentru mine, Mara, a însemnat teatru ... teatrul din cadrul festivalului „Theatrum Mundi”, din cadrul scenetelor ținute în Sala Festivă, de la serbările de Crăciun, care au înviorat anii de liceu și de gimnaziu, devenind, mai mult decât un hobby, o pasiune pentru totdeauna.

A fost greu și a fost ușor să fiu elevă aici, dar sigur, sigur a fost frumos pentru că zâmbesc din tot sufletul când îmi aduc aminte de gimnaziu și de liceu ... și la fel fac (poate un pic mai nostalgic) și de fiecare dată când trec prin fața colegiului, căruia îi urez „La mulți ani!”

Cristian Olar, promoția 2004, inginer IT la Intel: *Mi-am dat seama de valoarea colegiului abia în timpul facultății.*

Am aflat cu bucurie azi de împlinirea sutei de ani de învățământ în limba română a școlii în care mi-am petrecut patru ani în gimnaziu și alți patru ani de liceu... Mi-am dat seama de valoarea colegiului abia în timpul facultății. Cei care veneam de la „Moise Nicoară”, eram descurcări într-ale școlii, dar în același timp aveam abilități sociale, ne integram ușor în grupuri, eram naturali și dezvoltați normal.

În timpul celor opt ani de „Moise Nicoară”, era uneori greu să împăcăm câte două-trei olimpiade, teme și opționale pe deasupra. Părea uneori greu să răspundem aceluiași exigențe și la fizică, și la matematică, și la educație fizică, și la română ori la religie. Astfel, fără să-mi dau seama, eram format pentru viață. Părea dificil, dar avea farmec. În facultate, mi-am dat seama, că am start la toate materiile avansate, și știu ce să fac atunci când mi se spune „500 metri pas sărit!”, în timp ce restul dau din umeri! Și viața e adesea așa: cu provocări diverse, nu specializată.

Alexandra Spânu, promoția 2008, inginer IT: *Sunt foarte onorată să pot spune că fac parte din „lumea” Colegiului Național „Moise Nicoară”.*

De perioada liceului îmi voi aminti mereu cu drag și mândrie, în aceeași măsură. Cu drag, pentru că am dezvoltat relații de prietenie, care există și în ziua de astăzi, pentru că a fost o perioadă foarte frumoasă din viața mea, care a contribuit mult la dezvoltarea mea personală. Cu mândrie, pentru că am avut parte de tot ce poate fi mai bun din punct de vedere al calității învățământului arădean: profesori extraordinari, oameni foarte bine pregătiți, care m-au făcut să învăț cu drag, oameni de la care am învățat o mulțime de lucruri, care m-au ajutat să-mi construiesc o bază foarte solidă, pe care mai apoi să pot să îmi clădesc cariera.

Sunt foarte onorată să pot spune că fac parte din „lumea” Colegiului Național „Moise Nicoară”, deoarece această apartenență are o anumită greutate și însemnătate. Așa că, la ceas aniversar, urez liceului să aibă parte mereu de elevi buni și mândri că sunt la „Moise”!

Andrei Morar, promoția 2008, medic Elevetia: *Colegiul Național „Moise Nicoară” este locul unde copilul învață să fie om.*

Îmi amintesc că vedeam liceul ca pe un loc al oamenilor maturi, astfel încât abia așteptam să-l încep, crezând că am devenit, în sfârșit, „adult”. Nu a fost deloc așa. A fost, în schimb, perioada în care m-am lovit de incertitudini, de nesiguranță și de anxietate. Trăind toate acestea la „Moise Nicoară”, a fost, în schimb, lucrul cel mai bun care mi se putea întâmpla. Am învățat să leg

prietenii, am învățat să am încredere în mine, am învățat să iubesc, și nu în ultimul rând, am învățat ... cum să învăț, pregătindu-mă astfel să înfrunt viața.

Acest liceu mi-a oferit o educație de înaltă calitate, acest lucru putându-se vedea din rezultatele excelente pe care le-am obținut la examene și concursuri. Mai presus de toate, însă, și probabil lucrul de care puțini își dau seama: Colegiul Național „Moise Nicoară” este locul unde copilul învață să fie om.

Vlad Schnakovski, promoția 2011, software developer, Anglia: *Colegiul Național „Moise Nicoară” este locul în care mi-am descoperit pasiunea.*

Pentru mine, Colegiul Național „Moise Nicoară” este locul în care mi-am descoperit pasiunea pentru programare. Este locul, în care, cu ajutorul doamnei profesoare Cameniță, am transformat acea pasiune, mai întâi în olimpiade, apoi într-o specializare la o facultate din străinătate, iar în cele din urmă, într-o meserie satisfăcătoare și profitabilă. Este locul unde excelența și profesionalismul sunt la ele acasă.

Dar „Moise”, este mult mai mult decât atât. Este locul unde am petrecut nenumărate momente de neuitat. Este locul în care am adunat o grămadă de amintiri plăcute, dar cel mai important, este locul unde am legat prietenii de lungă durată.

Mulțumesc tuturor profesorilor pentru ajutorul pe care ni l-au oferit pentru a putea merge mai departe...

Patrik Stepan, promoția 2014, inginer IT Intel

Acum am rămas doar un fost elev, dar am rămas și cu mândria că am absolvit acest colegiu. Momentul absolvirii a fost un pas important pe care l-am făcut în viață. A fost pentru mine o dovadă că sunt apt să merg mai departe și să fac orice îmi doresc, să urmăresc cu pasiune orice vis aș avea, să muncesc neobosit până la împlinirea lui, fără niciun compromis!

Aceasta a fost atitudinea cu care am plecat, hotărât, pe ușa colegiului. Am plecat cu un set de instrumente dobândite, pe care eram pregătit să le folosesc oriunde era nevoie.

Am învățat că orice problemă, fie ea exprimată chiar și prin formule sofisticate, are o soluție și, de multe ori, soluția nu este unică!

Am urmat studii superioare. Ele au clădit peste fundația construită în timpul liceului, iar fundația, nu doar că a rezistat neclintită, ci mi-a permis să mai adaug în fiecare zi ceva nou.

Privind în urmă și răscolind cu drag printre amintiri, trăiesc un sentiment de recunoștință și împlinire, că am făcut parte din una dintre numeroasele generații ale căror pasiuni și credințe au fost „fabricate” în clasele Colegiului Național „Moise Nicoară”. Pentru aceasta, cu stimă și respect, vă mulțumesc!

Danci Emanuel, promoția 2011, inginer IT: *Mă simt onorat și recunoscător că am putut fi elev la Colegiul Național „Moise Nicoară”.*

Colegiul Național „Moise Nicoară” este locul unde mi-am petrecut anii de liceu, ani care au fost printre cei mai frumoși de până acum. Au fost ani deosebiți, în care am putut descoperi un loc special și oameni extraordinari. Am învățat de la profesori dedicați, pasionați, cu o pregătire exemplară, am legat prietenii, care au trecut testul timpului și, nu în ultimul rând, am făcut pași mari în formarea mea ca om. Este locul în care, sub îndrumarea doamnei profesoare Daniela Cameniță, am descoperit informatica, un domeniu fascinant, în care încă lucrez cu deosebită plăcere. Totul a fost făcut la un standard exemplar și cu o etică impecabilă, performanța și excelența fiind la ele acasă. Aceste aspecte m-au marcat considerabil, încercând la rândul meu să aplic același standard.

Mă simt onorat și recunoscător că am putut fi elev la Colegiul Național „Moise Nicoară” și că am putut avea parte de educație la un asemenea nivel.

Nica Liana, promoția 2016, studentă Facultatea de Automatică și Calculatoare Timișoara:
Mereu mă întorc, cu suflet și drag ...

Când eram în generală, nu mi-am imaginat că „Moise” avea să fie locul unde îmi voi petrece anii de liceu, dar, la îndrumările tatălui meu, aceea a fost alegerea mea. La înscriere am intrat timidă, alături de bunica mea care mă încuraja, într-o clădire frumoasă și impunătoare, unde am fost primită cu un zâmbet cald de la bun început. Atunci am simțit că este ce trebuie. Timp de patru ani, am învățat ce înseamnă „să gândești, nu să acționezi mecanic”, să pun întrebări abia după ce am studiat problema, să dau tot ce e mai bun din mine și să nu mă complac într-o stare de mediocritate, muncind și dorind mereu mai mult.

Datorită profesorilor extraordinari de care am avut parte, și de care am fost inspirată, atunci și acum, am avut o dezvoltare personală armonioasă și sănătoasă, proces pe care, odată ajunsă la facultate, l-am înțeles și mai bine.

Mereu mă întorc, cu suflet și drag, în locul unde am trăit cei mai frumoși ani și cele mai frumoase clipe, iar de fiecare dată când urc scările liceului, îmi amintesc că totul este o urcare de trepte și atâta vreme cât nu încetez să urc, treptele nu se vor termina, sub pașii mei care urcă.

Le rămân veșnic recunoscătoare: tatălui meu, pentru îndrumare, și tuturor profesorilor din liceu, care reprezintă adevărate etaloane pentru performanță, seriozitate, căldură și inspirație; profesori care mereu m-au încurajat să îmi urmez visele înalte.

Doresc tuturor elevilor să ajungă să trăiască această unică și incomparabilă experiență, făcând parte din ceea ce înseamnă marea familie „Moise Nicoară”.

Maria Țica, promoția 2018, studentă anul II, U.V.T.

Ani de liceu, frumoșii mei ani de liceu!

Cu cât drag și dor privesc înapoi spre acea perioadă...

Aici am învățat în patru ani ceea ce am nevoie pentru a mă descurca o viață întreagă.

Aici am gustat atât din succes, cât și din înfrângere.

Aici am regăsit în domniile profesori, în vorbele lor calde, motivația și speranța de care aveam nevoie pentru a înfrunta zilele mohorâte.

Aici mi-au fost călăuziți pașii înspre reușite.

Aici am învățat că un zambet, un ghiozdănel dăruit, o prăjitură de casă reprezintă medicamente pentru suflet.

Aici am spus răspicat sinelui meu: „Da, fotografia este pasiunea mea cea mai de preț!”.

Aici am întâlnit persoane cu care am format prietenii ce țin până în ziua de astăzi.

Aici mi-am învins anumite temeri.

Aici mi-am atins limite, pe care am ales să le depășesc ori nu.

Aici m-am bucurat de lumina soarelui.

Aici m-am bucurat de lumina dinlăuntrul oamenilor.

Aici m-am bucurat de toate anotimpurile vieții mele de liceană.

Aici m-am bucurat cu adevărat de momentele mici, dar și de cele mari.

Aici am plâns.

Aici am râs.

Aici m-am dezvoltat.

Dar mai important, aici m-am cunoscut pe mine însămi.

Aici mă simt Acasă.

.....

Mulțumesc, *CNMN* - instituție școlară cu suflare de viață!